

Školní časopis

2020/2021

Školní časopis PEPE

how to be happy

sad

rare

happy

dank

transparent

wojak

anime

gun

Pepe the Frog - Wikipedia
en.wikipedia.org

Frog creator kills off internet meme ...
theguardian.com

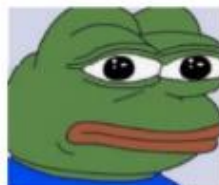
Pepe Is Winning His War on the Alt-Right
thedailybeast.com

cartoon frog Hillary Clinton ...
news.50.uk

Pepe the Frog's creator can't save him...
vox.com

Pepe the Frog mems brands...
bbc.com

Neo-Nazi website Daily Stormer forced...
hainrtz.com

Her a Pepe Meme Via Bluetooth
dailybot.com

Pepe the frog is now a racist symbol ...
washingtonpost.com

Pepe The Frog creator sues InfoWars f...
independent.co.uk

Pepe the Frog Talks About The Al...
theatlantic.com

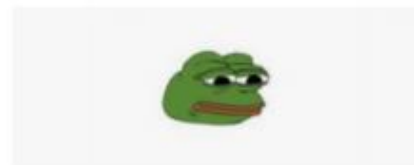
Save Pepe by Matt Furlie / Jason Furlie ...
kickstarter.com

From Internet Meme to Hate Symbol
ndbusiness.com

Save Pepe - BOOOOOOOOM ...
booooooom.com

anti-semitic hate symbol
thomashebb.com

OBSAH:

Slovo úvodem	5
Šestáci se představují	6
Píšu povídky, píšu básně	11
Osmáci, co nám dala a vzala distanční výuka?	20
Naše výtvary z distanční výuky	23
Zlatá rybka	23
60. výročí prvního letu do vesmíru	25
Dějepis prakticky	27
Bylo nás pět	28
Učitelé, kdo vlastně jste?	30
Co jsme letos zažili	37
T-Mobile běh	37
Jízda zručnosti	37
Po stopách lovců mamutů	38
Bobřík informatiky	39
Mikuláš	39
Soutěž rychlé kladívko	40
Dějepisná olympiáda	40
Literární soutěž	40
Slovácké divadlo v první třídě	41
Egg Hunt	41
Geocaching	42
Biologická olympiáda	42
Včelí den	43
Pasování na čtenáře	44
Boršice v pohybu	44
Přírodovědná procházka	44
Chvilka k oddechu	46
Pojďme vařit se sedmáky	47

Patronát	50
Devítka se loučí	51

SLOVO ÚVODEM

Milí čtenáři,

právě v rukou držíte již třetí vydání školního časopisu. V pořadí druhé „covidové“, neboť pandemie Covid-19 zasáhla do našich životů více, než bychom očekávali. S menšími přestávkami jsme se učili téměř celý školní rok z domu. Dáte mi jistě za pravdu, že distanční výuka přinesla mnohá pozitiva, ale i negativa. Každý z nás prožíval tento netypický školní rok po svém. Někomu se dařilo, naučil se samostatnosti nejen ve vzdělávání, někdo distanční výuku nesl těžce, a to především související společenské odloučení. Berme to jako novou zkušenost, která odhalila naše slabé i silné stránky a určitě nás zase o kousek posunula v našem osobním rozvoji dál.

I když distanční výuka vládla školním rokem 2020/2021, přesto jsme jej prožili „na plné pecky“. Ve školním časopise najdete nejenom díla našich žáků, ale také souhrn všeho důležitého, co se u nás odehrálo. Věřím, že nad školním časopisem strávíte příjemné chvíle, dozvíte se snad i něco nového a možná také odhalíte skryté talenty, které v našich žácích dřímají a čekají na probuzení.

Závěrem mi dovoluje poděkovat všem, kteří do školního časopisu přispěli, jak žákům, tak také učitelům. Děkuji také za to, že jsme vše společnými silami zvládli a nezbláznili se, nebo-li slovy Aristotela: „*Člověk je bytost přirozeně společenská.*“ A my si tu společenskost vynahradíme. Třeba v příštím školním roce 2021/2022.

Mgr. Kamila Vajdíková

ŠESTÁCI SE PŘEDSTAVUJÍ

V letošním školním roce nám na II. stupni přibýly hned 2 třídy nováčků. Představme si jejich zájmy, tužby a také sny. Položili jsme jim následující otázky:

1. *Jak se jmenujete? Co máte rádi?*
2. *Který předmět/vyučující vás oslovil?*
3. *Vrátili byste se na 1. stupeň? Vyhovuje vám víc samostatnost na 2. stupni?*
4. *Jaké bude vaše budoucí povolání?*
5. *Jak byste zútlunili třídu, školu, okolí školy?*

6.A se ujala nová paní učitelka Kamila Vajdíková. Jací jsou její žáci?

Jmenuju se **Richard Doubrava**. Mám rád hraní počítačových her. Oslovil mě předmět s názvem informatika. Vrátil bych se na 1. stupeň, protože tam bylo méně úkolů. Samostatnost na 2. stupni mi vyhovuje. Mé budoucí povolání bude youtuber. Nevím, jak bych zútlunil školu nebo třídu, nic mě teď nenapadá.

Jsem **Matyáš Gajdoš**. Mám rád psy. Můj nejoblíbenější předmět je přírodopis. Už jsem velký kluk a nechci na první stupeň. Vyhovuje mi více samostatnost na druhém stupni. Chtěl bych být veterinární zdravotník. Škola se mi líbí taková, jaká je.

Jsem **Adéla Janíková (Áďa)**. Moje zájmy jsou kočky, čtení, sledování Youtube, naše skautské schůzky, tvoření a kreslení. Ze školních předmětů mám nejraději dějepis, ale zeměpis a přírodopis taky nejsou špatné. Na první stupeň bych se nevrátila, protože na poslední dva roky nemám moc dobré vzpomínky. Samostatnost mi hodně vyhovuje, protože tady už prostě nikoho nezajímá, jestli máš čepici nebo ne. O budoucím povolání teda ještě nemám jasno, ale vím, že chci, aby se to hodně týkalo historie. Školu bych nechala hlavně vymalovat. V naší třídě jsou hodně popraskané stěny. Ale jinak jsem spokojená

Jsem **Kryštof Jurčík**. Mám rád klid. Z předmětů mě zaujala matematika a z vyučujících paní učitelka Vlčková. Na první stupeň bych se nevrátil. Vyhovuje mi samostatnost na druhém stupni. Své budoucí povolání ještě nevím. Jak bych zútlunil školu - dynamit, dynamit ☺

Jmenuju se **Oliver Jurčík**. Mám rád pejsky, ježdění na kole. Zaujaly mě předměty Z, M, INF, AJ a učitelé Duda, Vlčková, Veronika Sedlářová. Na první stupeň bych se nevrátil, vyhovuje mi samostatnost na druhém stupni. Budoucí povolání ještě nevím, asi něco s technikou. Školu bych vylepšil dynamitem.

Dobrý den, já jsem **Eva Kokoliová**. Nebude mi vadit přezdívka evušák, dedoles. Mám hodně ráda zvířátka, mobil :), kamarádky a přírodu. Jako předmět ve škole mám ráda přírodopis a zeměpis, moji oblíbení učitelé jsou paní učitelky Sedlářové. Na první stupeň bych se nevrátila. Vyhovuje mi víc samostatnost na druhém stupni. Byla bych malířkou. Ve třídě bych chtěla více obrázků.

Jmenuji se **Aneta Kolářová**. Mám ráda zvířata. Můj oblíbený předmět je zeměpis a moje oblíbená učitelka je Veronika Sedlářová. Na první stupeň bych se nevrátila, vyhovuje mi více druhý stupeň. Ještě nevím, čím chci být. Na škole bych nic neměnila.

Ahoj! Jmenuji se **Michaela Koryčánková**. Mám ráda bruslení na inline bruslích a ráda si čtu. Z předmětů mě oslovila občanská výchova a dějepis, zeměpis. Všechny tři předměty mě baví. Na první stupeň bych se klidně vrátila, líbilo se mi tam. Vyhovuje mi to na druhém stupni. Samostatnost mi vyhovuje. Chtěla bych být doktorkou nebo učitelkou. Asi bych trochu zútlušila trochu třídu menší výzdobou.

Jmenuju se **Kuba Kroupa**. Mám rád fotbal. Ve škole mám rád informatiku a tělocvik s panem Dudou. Ano, vrátil bych se na první stupeň. Nevyhovuje mi samostatnost na druhém stupni. Chtěl bych být fotbalista. Se školou i se třídou jsem spokojený, nic bych neměnil.

Jmenuji se **Albert Mikula**. Rád lyžuji nebo si kreslím. Ve škole mám oblíbené předměty: výtvarku, informatiku, matematiku a přírodopis. Na první stupeň bych se nechtěl vrátit, protože to nechci dělat znovu a také protože mi víc vyhovuje samostatnost. Zatím nevím, čím bych chtěl být. Chtěl bych, aby ve škole byl koutek pro zvířata a aby se tam o ně mohli starat žáci.

Jmenuji se **Adriana Pfefferová** a mám ráda gymnastiku. Mám moc ráda paní učitelku Veroniku Sedlářovou. Chtěla bych se vrátit zpátky na první stupeň, protože tam bylo méně práce s úkoly. Samostatnost na druhém stupni mi moc nevyhovuje. V budoucnosti bych chtěla být paní učitelkou na prvním stupni. Chtěla bych, aby se naše třída víc ozdobila, třeba plakáty.

Jmenuji se **Sebastian Švec** a mám rád kreslení. Nejvíce mě oslovil tělocvik, protože se tam nemusíme učit a je tam zábava. Na první stupeň bych se nevrátil, i když je učivo těžší, učitelé jsou na druhém stupni lepší. Zatím nevím, čím chci být. Chtěl bych, aby školy měly svoje jídelny, aby žáci nemuseli chodit do MŠ.

Jmenuji se **Nela Vavříníková**. Mám ráda svoji rodinu a kamarády. Mám ráda moc zeměpis a přírodopis a mám ráda paní učitelky Veroniku Sedlářovou a Kateřinu Sedlářovou. Asi bych se nevrátila na první stupeň. Nevyhovuje mi

samotnost, radši budu ve škole. Chtěla bych být architektkou. Chtěla bych, aby se zvětšila jídelna a byla hezčí fasáda.

Jmenuji se **Matyáš Výstup**. Mám rád turistiku, potápění a rád pomáhám dědovi na zahradě. Oslovil mě anglický jazyk a jeho učitel, protože má dobrý způsob výuky. Na 1. stupeň bych se vrátil jen pozdravit paní učitelku, měl jsem ji moc rád. Samostatnost na 2. stupni mně vyhovuje. V budoucnu bych chtěl být architekt nebo konstruktér. Ve třídě mi chybí prostor pro hraní her.

6.B třídu dostala na starost paní učitelka Zapletalová, která rovněž přibyla do učitelského sboru jako nová posila. A co její šest'ácci?

Jmenuji se **Eliška Bánovská**. Mám ráda sport, zvířata, přírodu a čas strávený s rodinou. Z předmětů mě nejvíce oslovil tělocvik. Na první stupeň bych se nevrátila. Samostatnost na druhém stupni mi vyhovuje víc. Svě budoucí povolání ještě vůbec nevím, ale asi něco spojené se zvířaty/přírodou. Okolí školy se mi líbí, tak jak je.

Jmenuji se **Jiří Halámek**. Já mám rád pizzu a taky rád sportuji. Baví mě zeměpis. Na 1. stupeň bych se nevrátil. Vyhovuje mně víc samostatnost na 2. stupni. Chtěl bych být truhlář a pracovat se dřevem. Do třídy bych dal sedačku nebo aspoň na chodbu do každého patra.

Jmenuji se **Simona Hlaváčková**. Mám ráda své kamarády, zvířata, chození na výlety atd. Z předmětů mě oslovil dějepis a český jazyk a paní učitelka Zapletalová. Na 1. stupeň bych se vrátila, protože na všechny předměty byl stejný učitel. Do třídy bych přidala koberec a nějaký malý gaučík nebo sedací pytel nebo něco na posezení.

Jmenuji se **Petra Janíčková**. Mám ráda zvířata a sport. Jeden z předmětů mě oslovil tělocvik, hodně mě to baví. Na 1. stupeň bych se asi nevrátila, vyhovuje mi to tady na 2. stupni. Mé budoucí povolání bude asi zvěrolékařka. Okolí školy i naše třída se mi líbí, jen bych asi přidala lepší židle. Nějaké měkké židle.

Jmenuji se **Petra Kmentová**. Ráda maluji na skleněné baňky a zdobení vajíček voskem. Zaujala mě matematika, angličtina a český jazyk. Na první stupeň bych se nevrátila. Jsem radši samostatná. Povolání ještě nevím. Okolí školy se mi líbí a nic bych neměnila.

Jmenuji se **Monika Kolajová**. Mám ráda zvířata. Z předmětů mě nejvíce oslovila matematika. Na 1. stupeň bych se nevrátila. Samostatnost na 2. stupni mi vyhovuje mnohem více. Chtěla bych jít na střední školu ekonomickou. Okolí školy se mi líbí tak jak je.

Jmenuji se **Kačka Mazánová**. Ráda hraju volejbal a fotbal a bavím se s kámoši. Zaujala mě paní učitelka Zapletalová a mnohem líp se mi s ní učí český jazyk. S paní učitelkou Vlčkovou se mi zase mnohem líp učí matematika a fyzika. Nevrátila bych se na první stupeň, protože jsem radši samostatná. Chtěla bych být designérkou. Do třídy myslím, že by se hodily sedací pytle.

Jmenuji se **Marek Minařík**. Mám rád oranžovou barvu. Na této škole mě zaujal pan učitel Vojtěch Duda a tělesná výchova. Na 1. stupeň bych se nevrátil, vyhovuje mi být samostatný. Jaké bych chtěl dělat povolání tak ještě nevím. Aby se ta škola nějak zútulnila tak by to chtělo vymalovat.

Jmenuju se **Vít Patka**. Mám rád přírodu a počítačové hry. Mám rád informatiku a tělesnou výchovu, zaujala mě naše třídní učitelka paní Michala Zapletalová. Nevrátil bych se na 1. stupeň. Víc mi vyhovuje být samostatný. Povolání ještě nevím. Přál bych si novou počítačovou třídu.

Jmenuji se **Adam Staňo**. Mám rád letadla. Z předmětů se mi líbí zeměpis a přírodopis. Na první stupeň bych se nevrátil. Víc mi vyhovuje samostatnost na druhém stupni. Chtěl bych být pilot nebo architekt. Do školy bych dal větráky.

Jmenuji se **Sára Šáděrová**. Mám ráda svého pejska, rodinu a svíčkovou. 😊 Můj oblíbený předmět přírodopis/můj nejoblíbenější učitel je paní učitelka Kateřina Sedlářová a Veronika Sedlářová. Na první 1. stupeň bych se nevrátila, protože na 2. stupni jsem více samostatná a líbí se mi tu. Chtěla bych asi být veterinářka. Škola i třída se mi líbí tak, jak jsou, a nic bych neměnila.

Jmenuji se **Martina Tomášů**. Ráda čtu. Z předmětů mě nejvíce mě oslovila matematika, čeština a angličtina. Na 1. první stupeň bych se nevrátila tam, protože mi více vyhovuje samostatnost. Chtěla bych být buď učitelka, nebo právnička. Za mě bych třídu ani školu nijak nezútulňovala, mě se to tak líbí.

Jmenuji se **Michal Vanda**. Mám rád myslivost. Můj oblíbený předmět je matematika. Nechtěl bych se vrátit na první stupeň, nechtěl bych být znovu patronem. Ano, samostatnost na 2. stupni mi vyhovuje, ale je to občas těžké. Rád bych byl stolař. V okolí školy bych chtěl pořádné velké hřiště.

Jmenuji se **Natka Vávrová**. Mám ráda ježdění na kole. Z vyučujících mě zaujal pan učitel Zapletal. Nevrátila bych se na 1. stupeň, protože se mi líbí na 2. stupni. Samostatnost na 2. stupni mi vyhovuje. Povolání ještě nevím. Do třídy bych dala nějaké ozdoby a výkresy.

Jmenuju se **Terezie Zahradníková**. Ráda tancuju. Oslovil mě přírodopis a paní učitelka Kateřina Sedlářová. Nevrátila bych se na první stupeň. Vyhovuje mi víc samostatnost na 2. stupni. Budoucí povolání ještě nevím, ale baví mě herectví. Dala bych do naší třídy koberce a pytle, jako byly na prvním stupni.

Já jsem **Viktor Železník**. Mám rád softball. Baví mě tělocvik. Na 1. stupeň bych se nevrátil, protože bych musel opakovat všechny třídy. Asi mi víc vyhovuje samostatnost na 2. stupni. Své budoucí povolání ještě nevím. Školu ani třídu bych nezútlulnil, protože škola zůstane navždy školou.

Mgr. Michala Zapletalová

PÍŠU POVÍDKY, PÍŠU BÁSNĚ

Tak jako každý rok, i letos uherskohradištská Knihovna B.B.B. vyhlásila literární soutěž pro děti do 15ti let Píšu povídky, píšu básně... tentokrát na téma Pod rouškou.

Všichni jsme zažívali nelehké období, kdy jsme byli skryti pod rouškou, abychom ochránili ty nejzranitelnější z nás. Kdo se pod těmito rouškami, respirátory či šátky skrývá? Jak asi lidé vypadají bez těchto ochranných prostředků? Jaký mají životní příběh? Když nemůžu do školy, když trávím svůj volný čas bez kamarádů, když komunikuji online... Jaké to je? Co se děje pod rouškou noci, když okolí zahaluje neproniknutelná a tajemná tma? Na tyto a další otázky se snažili žáci najít odpověď v jejich pracích. Velmi se jim povedly, neboť se úspěšně umístili tito žáci:

Karolína Horková, 7. třída – 1. místo v okresním i krajském kole, kategorie próza 6. a 7. třída

Denisa Železníková, 9. třída – 2. místo v okresním i krajském kole, kategorie próza 8. a 9. třída

Kateřina Minaříková, 9. třída – 3. místo v okresním kole, kategorie poezie 8. a 9. třída

Šárka Kmentová, 9. třída – čestné uznání

Vítězné práce přikládáme k přečtení.

Mgr. Kamila Vajdíková

Pod rouškou tmy

Běžím temnými nočními uličkami města. Hvězdy jasně svítí a obloha je bez jediného mráčku. Ostré světlo pouličních lamp se odráží od mých očí plných slz. Je mi jedno, kam běžím, dokonce je mi jedno, že je po dvacáté první hodině a je zákaz vycházení, chci být sama. Po několika minutách běhu, jsem se zastavila a snažila jsem se popadnout dech. Rozhlédla jsem se okolo sebe. Byla jsem v nějakém parku plném stromů. O pár metrů dál byla lavička, rozhodla jsem si sednout, abych si odpočinula. Hned, co jsem si sedla, jsem dala hlavu do dlaní a začala znovu brečet. Najednou se ozval hluboký mužský hlas: „Co tady děláš a proč pláčeš?“ Jen jsem popotáhla a odpověděla: „Není to jedno? Co tady děláš ty?“ když jsem se zeptala, tak jsem se podívala, kdo to na mě vlastně mluví. Byl to postarší muž, měl plnovous a dost špinavé oblečení. Odhaduju, že je bezdomovec. „No, kdyby to bylo jedno, tak se tě neptám. Víš o tom, že je už zákaz vycházení? Není ti náhodou zima? Asi není úplně v pořádku tady sedět jen v lehké mikině,“ přišlo mi, že se o mě, až moc zajímá. „Proč se o mě, tak zajímáš? Ano, vím, že je zákaz vycházení a jo, zima mi je,“ odpověděla jsem mu stručně. „Jak se vůbec jmenuješ?“ Proč se mě na to jako ptá? K čemu mu to je? „Kira,“ opět jsem popotáhla, „a ty?“ „Jsem Arnošt,“ odpověděl mi mile „pojď se mnou.“ Jako fakt? Co, když mě chce unést? Ale než jsem se vzpamatovala ze svých myšlenek, tak jsem šla za ním. „Kam to jdeme?“ zeptala jsem se. Měla jsem trochu strach. „Na nádraží. Asi sis všimla, že jsem bezdomovec, ale to neznamená, že nikde nemůžu bydlet. Bydlím ve starém vagónu.“ Fakt bydlí ve vagónu? Šli jsme po vyasfaltované cestě k nádraží, které nebylo v provozu už pár let. Před sebou jsem spatřila vagón, on otevřel dveře, vešel dovnitř, rozsvítil olejovou lampu a vyzval mě, abych šla dál. Arnošt si sedl do křesla a já hledala, kam bych se mohla posadit. V koutě byla stará matrace, posunula jsem ji a sedla si.

„Co se ti stalo, že jsi brečela?“ zeptal se Arnošt po nějaké době ticha. Nechtělo se mi o tom moc mluvit. Pořád mi je strašně smutně. Nemělo to, tak být. Zrovna ona, jedna z nejdůležitějších osob mého života.

„Nechci o tom mluvit,“ tuhle větu jsem zamumlala, konec se spíš ztratil.

„Mě to říct můžeš, já to nikomu říkat nebudu, ani nemám komu,“ koukla jsem na něj tázavým pohledem. Možná bych mu to mohla říct.

„Moje nejlepší kamarádka leží v nemocnici s těžkým průběhem koronaviru. V minulosti měla závažnou nemoc a já se bojím, že to nepřežije. Ta nemoc se zhoršuje a zhoršuje. Prostě se o ni strašně bojím. Doktoři říkají, že to chce čas, ale na co chtějí čekat? Proč ji nepomůžou?“ hned, co jsem to dořekla, jsem začala brečet. Z mých očí šly vodopády slz. Nešlo to zastavit.

„Nebřeč, bude to dobré. Kamarádka se určitě uzdraví,“ v to doufám i já, ale je to pravda?

„Poslední, co umírá, je naděje,“ nad touhle větou jsem se musela pousmát, ale úsměv mě rychle přešel. Možná Arnošt není jako ta většina bezdomovců, které běžně potkávám.

„Víš, jako mladý jsem měl kamaráda. Jednou jsme běhali po louce a kamaráda uštknul had. Do nemocnice jsem ho dostal trochu pozdě, měl jsem strach, že nepřežije. Nakonec to dopadlo dobře. Moc jsem se nenáviděl, protože jít na louku byl můj nápad, ale na druhou stranu jsem věřil v to nejlepší a to se také stalo. Musíš věřit, že se kamarádka uzdraví.“

Jen jsem kývla hlavou a dál přemýšlela.

„Tuto lampičku,“ řekl a ukázal na stůl, „mám hrozně dlouho. Vždycky, když se na ni podívám, v ní vidím naději. Je to takové světlo na konci tunelu, které říká, že bude líp.“ řekl procítěně a svůj zrak upnul na olejovou lampu. Taky jsem se na tu lampu zadívala. Měl pravdu, plamínek byl jako naděje.

„Ale má to háček,“ pokračoval ve svém povídání, „když olej dojde, lampička zhasne,“ lampa jako na znamení zhasla. Arnošt vstal a šel pro olej, aby ho doplnil a pokračoval dál ve svém monologu.

„Olej je jako víra. Pokud víru ztratíš, lampička uvnitř tebe zhasne,“ když celé toto povídal, tak se neustále díval na lampičku. Poznala jsem, že ho trápí ještě něco jiného.

Je hodně zvláštní se svěřovat člověku, kterého znám chvíli. Je časně ráno, ale já ještě nějakým záhadným způsobem nechci domů. Sedíme tu v tichu už pár minut. Arnošt neustále pozoruje lampičku a já se rozhlížím po vagónu, není to tu vůbec špatné, všímám si různých detailů. V tmavém koutě stála komoda, na které byla fotka ženy. Vstala jsem z matrace a šla blíž, když jsem si fotografii prohlížela, tak si toho Arnošt všiml a povzdechl si. Nedalo mi to a já se musela zeptat: „Kdo to je?“ Vypadalo to, že se mu o tom nechce mluvit.

„To je jedno,“ řekl chladně. Sice nevím, kdo to je, ale okolo této ženy je hodně tajemství. Dál jsem se dívala po místnosti a čas plynul. Podívala jsem se na hodinky, které jsem měla na ruce, bylo opravdu hodně hodin. S Arnoštem jsem se rozloučila a vydala se ranním městem domů.

Dny utíkaly. Z pár dnů se stalo několik týdnů. Arnošta jsem chodila pravidelně navštěvovat, aby nebyl tak sám. Dostala jsem od rodičů nového psa, mám z něj radost. Nikdy bych nevěřila, že mi někdo jako Arnošt bude rozumět. Kdybych tenkrát neutekla, tak jsem ho nemusela poznat. Byl to on, co mi ukázal, že existuje naděje, že se moje kamarádka uzdraví. Povedlo se to a já mu to chtěla oznámit.

Opět bylo pozdě večer a já šla navštívit Arnošta. Vzala jsem si z věšáku bundu, obula boty a dala svému pejskovi vodítko. Vyrázila jsem z domu a mířila směrem k starému opuštěnému nádraží. Přišla jsem k vagónu, zaklepala, ale nikdo neodpovídal, ani neotvíral. Zkusila jsem to znovu, ale zase

nic. Otevřela jsem dveře. Nikde nikdo, většina věcí, co měl Arnošt, byla pryč. Jediné, co zůstalo, byla lampička, olej a dopis. Vzala jsem ho a četla:

Kiro,

vím, že jsem se nestihl rozloučit, ale čas utíká a já ho nemám mnoho. Jsem moc rád, že jsi mě chodila navštěvovat. Díky tobě jsem si uvědomil, že bych neměl marnit čas sezením v křesle. Vzpomněl jsem si, že ses ptala na tu fotografii, co jsem měl na komodě. Je to má žena, opustil jsem ji. Chci se k ní vrátit a doufám, že mi odpustí. Vydal jsem se za ní.

Nechávám ti tady lampičku, olej a tento dopis. Chci, aby lampička byla tvým světlem na cestě životem. Starej se o oheň, který v ní je, aby nezhasl na věky. Prosím, vzpomeň si na mě, až ji rozsvítíš a pamatuj: Kde je lampička, tam jsem i já.

Arnošt

Dočetla jsem, chtělo se mi hodně brečet. Vzala jsem lampičku, doplnila olej a sedla jsem si do starého známého křesla. Když lampička zhasla, jen jsem se dál mlčky dívala do tmy...

Karolína Horková, 7. třída

POD ROUŠKOU NEVĚDOMOSTI

Můj milý deníčku:

Je půl sedmé ráno, a já už se nemohu dočkat dnešního průvodu. Dnes 1.května 1971 a slavíme Svátek práce. Ve škole jsme vyzdobili okna vlaječkami, vždy na jednu stranu vlajku českou a na druhou červenou s překříženým srpem a kladivem. Také naše nástěnka vypadala nádherně, a vůbec celá škola byla tak svátečně naladěná, až se mi skoro nechtělo domů.

Moji rodiče dnes nejdu do práce a ani já nejdu do školy, místo toho půjdeme do průvodu mávat. Obleču si svou nádhernou pionýrskou uniformu, abych šla příkladem. Nevím proč, ale naši jako by nebyli vůbec nadšení, naopak vypadají skoro až našťavaně a když se před nimi o průvodu zmíním, tak mě jen odbydou slovy: „No jo, vždyť my víme.“ A já to vůbec nechápu, jelikož ve škole nám soudružka učitelka Slepíčková říkala, že je to velmi důležitý svátek a že musíme být šťastní, protože práce je to nejdůležitější, co naši Československou Socialistickou republiku drží pohromadě.

Snažím si z toho nic nedělat, ale už mě to nebaví. Jsem jediné dítě ze třídy, které nechodí na karneval, ani na světlušky, a dokonce ani nerozdávám karafiáty na MDŽ. Do pionýra sice chodit mohu, ale když se koná nějaké soustředění, nebo jiná akce, tak mě maminka vždycky omluví, že jsem nemocná, ačkoliv to nikdy není pravda. Kamarádky se mi potom smějí, že jsem choulostivá a skolí mě i jarní větřík. I přes bojkot ze strany mých rodičů se však nevzdávám nadšení z tohoto svátku...

Po snídani se ustrojím do uniformy, učešu si vlasy a než bys řekl švec, čekám u dveří. Tetelím se štěstím. Když jsme přišli na náměstí, bylo tam už mnoho lidí. Dívám se všude kolem, ale nevidím žádné své kamarádky. Trochu mě to mrzí, ale pořád nepřestávám doufat, že dorazí. V tu chvíli uvidím nějakou cizí holku, která vypadá, jako by někoho hledala. Odhaduji, že by mohla být zhruba mého věku, a protože je jediná, tak si s ní jdu popovídat a snad jí pomůžu najít toho, koho hledá. Jak se k ní přibližuji, tak si všímám nádherných modrých riflí a žlutého trička s modrým nápisem, který byl nějakým cizím jazykem. Už jsem skoro u ní a v tu chvíli si všimla i ona mě. Podívala se na fotku, co měla v ruce, pak na mě, a řekla: „Eva Smolíková?“ „A-ano“ vyhrknu ze sebe. Beze slova mě chytla

za ruku a táhla do zapadlé uličky. „Co děláš?“ křičím na ni. „Nemluv!“ odvěti suše. Poslechnu ji a nechám, aby mě vedla. Všude bylo tolik lidí, že nás výborně schovaly, a tak si moji rodiče, vášnivě diskutující se sousedkou ani nevšimli, že s nimi dávno nejsem... Konečně mě ta holka přestala tahat a pustila mou ruku. Jsem v šoku, nezmůžu se ani na půl slova, na rozdíl od té holky: „Jmenuji se Šarlota, možná mi nebudeš chtít věřit, ale jsem z budoucnosti, konkrétně z roku 2020. Bude to znít divně, ale jsi velmi důležitá pro naši budoucnost, a proto budeš muset jít se mnou, všechno ti vysvětlím potom...”

Stojím jak opařená, nechce se mi vůbec věřit, že by ta holka přišla z budoucnosti. V tom mě Šarlota chytne a táhne někam dál. Snažím se jí bránit, kopu, zarývám jí nehty pod kůži, křičím, ale je to marné, jelikož je mnohem silnější než já. Průvod už začal, a přes pochodovou hudbu nikdo neslyší ani můj křik. Už jsme několik set metrů daleko od všech lidí. V tu chvíli mě Šarlota chytí ještě pevněji za ruku, a druhou rukou vytáhnu z kapsy nějaké hranaté zařízení s mnoha čudlíky, páčkami a obrazovkou. Bez mrknutí oka do té krabičky znalecky palcem něco namačká, přitáhne mě víc k sobě a zmáčkne poslední tlačítko.

Zatočí se mi hlava, mám trochu mžitky před očima. Po rozkoukání zjišťuji, že už nejsem v zapadlé uličce. Sedím doma v obývacím pokoji a všechno vypadá normálně, až na tu holku. Seděla v klidu na pohovce a tupa prstem na malou krabičku. „Zvládla jsi to dobře, dokonce jsi ani nezvracela“, odpověděla nespouštějíc oči z krabičky. „Co jsem zvládla?“ ptám se nechápavě. „Cestování časem“ odpověděla jako by to bylo očividné. „Jsi v přechodné místnosti. To je místnost u nás v budoucnosti, ale je zařízení podle tvé doby, abys neutrpěla moc velký šok. Začneme postupně, jako první tvůj vzhled. Neber si to osobně, ale pionýrská uniforma je už nějakou dobu z módy.“ Než jsem se stihla zeptat proč, už přišli do místnosti nějaké dvě paní, se spoustou oblečení a já si jedno po druhém zkoušela. Nakonec jsem si vybrala modré rifle a bílou košili. Hned jsem si ji do těch riflí chtěla zakasat, když v tom mě jedna z těch paní zarazila a se slovy: „Takhle to bude lepší“ mi zastrčila za rifle pouze pravý cíp košile, zatímco levý nechala volně viset. Druhá paní mi rozpustila mé dva pracně upletené copánky svázané červenou stužkou a vyčesala mi vysoký cop.

„Tak, když už vypadáš jak z naší doby, tak bys o ní měla taky něco vědět“ vysvětluje Šarlota. „Komunisté už dávno nejsou u moci, protože po Sametové revoluci roku 1989, která se bere jako konec komunistické nadvlády přišli první svobodné volby, kde si občané zvolili Občanské Fórum a prezidenta Václava Havla. Od té doby probíhají svobodné volby pořád, vystřídal se tady několik vládnoucích stran i prezidentů. Momentálně máme prezidenta Miloše Zemana a vládne politické hnutí ANO v čele s premiérem Andrejem Babišem, což není úplně sláva, ale nějak jsme si už zvykli. Také můžeš chodit na školu jakou chceš, stačí jenom mít vědomosti, klidně můžeš i na vysokou, nebo třeba studovat v zahraničí, jelikož je možné bez větších problémů cestovat po celém světě. V obchodech je dostatek jakéhokoliv zboží, auto má dnes snad každá rodina...“ Mlčky jsem ji s údivem poslouchala a připadala jsem si jako v ráji.

Asi po dvou hodinách jsem byla připravena se utkat s budoucností, která mi teď byla přítomností, tváří v tvář. Šarlota zpozorovala mou nedočkavost a náznakem ukázala na dveře vlevo od nás. Vstávám a jdu směrem ke dveřím, chytnu za kliku, ještě jednou se podívám na klidnou Šarlotu a otevřu dveře. Kdybych byla doma ocitla bych se na chodbě, místo toho jsem ale stála ve velké, prosvětlené uličce, jenž měla po pravé straně velká okna od stropu až po zem. Neváhám, vykrouknu z okna a...

Je to přesně takové, jak Šarlota říkala. Vidím silnici, podél níž jsou po obou stranách chodníky a podél chodníků jsou vysazeny zelenající se stromky. Vše je krásně čisté s moderním nádechem. Jediné, co mě zaráží, je to, že mají všichni lidé na sobě roušky. Roušky znám, když jsem měla žloutenku, tak za mnou sestřičky a doktoři chodily taky jen v rouškách, ale normální lidé roušky nenosili.

Chvíli jsem jen stála a kochala se světem, než za mnou přišla Šarlota. Taky na sobě měla roušku a druhou podávala mě. „Ještě jednu věc jsem ti neřekla.“ zamumlala. Vzala jsem si od ní roušku a nasadila si ji. Šli jsme dál uličkou, míjeli jsme různé dveře s popiskami: jaderný výzkum, měření uhlíkové stopy, sociální problematika, léčba nádorových onemocnění... Popisky spolu vůbec nesouvisely, ale pochopila jsem, že procházím uvnitř nějakého výzkumného centra. Chtěla jsem číst i další popisky, ale Šarlota mě vyrušila: „Víš, celý svět čelí pandemii viru COVID-19, umírá na něj mnoho lidí a my jako Tajná Celosvětová Výzkumná Organizace věd neboli T-CVOV se snažíme šíření této pandemie zastavit a ty nám v tom pomůžeš.“ Chvíli se na Šarlotu jen nechápavě dívám a potom odpovím: „Jak vám má asi dvanáctiletá holka pomoci zastavit pandemii?“ Šarlota neodpovídala. Byla jsem z ní tak vykořeněná, že jsem si ani nevšimla toho, že jsme přišli až k východu z výzkumného centra. „Tak, představuji ti náš svět, rok 2020.“ Oznámila mi Šarlota slavnostně. Procházíme dveřmi, které se před námi samy otevírají, a v tu chvíli si uvědomím, že má milovaná země může vypadat i úplně jinak.

Lidé se jeden druhému vyhýbají, nosí roušky a vypadají velmi nešťastně. „Co se tady stalo? Proč nosí všichni roušky?“ ptám se Šarloty zmateně. „To je právě kvůli tomu COVIDU-19. Musíme se chránit rouškami, dodržovat rozestupy, část roku bylo skoro nemožné vycestovat za hranice, což bylo do roku 2019 nepředstavitelné. Celkově se náš život velmi změnil.“ Vysvětluje Šarlota a z jejího hlasu poznávám, že je z aktuální situace velmi unavená. Chvíli jenom mlčíme a procházíme se městem. Domy, které byly ještě před několika hodinami staré s oloupanou omítkou, se teď přede mnou tyčí v plné kráse, nebo tady dokonce ani nejsou. Procházíme kolem obchodů s oblečením, které jsou všechny zavřeny. „To je taky kvůli tomu viru?“ zeptám se Šarloty. „Bohužel ano, obchody s oblečením, kadeřnictví, knihovny, kavárny, no prostě všechno je zavřené. Teda až na prodejny s potravinami a drogerií, ty mohou být za velmi přísných podmínek otevřeny.“ odpoví mi. Dívám se do výloh. Tolik krásných věcí, ty šaty s volánkem jsou jak pro princeznu, a ty sandálky jsou tak nádherné, že se mi ani nechce věřit, že mohou takové boty existovat.

Čím déle v roce 2020 jsem, tím víc se mi nechce pryč. Mé rozplývání přeruší Šarlota: „Víš, jak jsem říkala, že potřebujeme tvou pomoc. Zjistili jsme totiž, kdo ten COVID-19 vypustil. No a toho člověka, ačkoliv ti to bude připadat sebešilenější, si s největší pravděpodobností v dospělosti vezmeš za muže. Nesmím ti říct, kdo to je, abych omylem nenarušila časoprostorovou rovnováhu. Jediné, co potřebuješ vědět je, že 24. září 2019 nesmíš za žádných okolností pustit svého manžela do práce. Musíš si to pamatovat a nikomu o své cestě neříkat.“ Zarazím se: „To tady nemohu zůstat?“ „Samozřejmě že ne. Ty sis myslela, že ano? Co bychom tady s tebou asi dělali?“ směje se mi Šarlota. „Úkol máš jasný, bez tebe se toho svinstva nezbavíme“ podívá se na hodinky a zděsí se: „Za chvíli nebude možný přenos časem! Do minulosti se totiž dostaneš jen v případě, že bude Země v ideální pozici s Měsícem, což se děje pouze jednou za tři roky. Tato skulina časoprostorem je otevřená jen půl dne a nám nezbyvá moc času, než se zavře.“ s těmito slovy vytáhne Šarlota z kapsy stejné zařízení, jež použila na cestu časem předtím. Znovu se mi zatočí hlava, mám pocit, jako by se mi srážely kosti. Najednou se ocitnu zase ve své době, rok 1971 mi najednou přijde odporný.

„Tak tady se rozloučíme, vrátili jsme se do stejné chvíle, ve které jsi odešla.“ Říká Šarlota vymačkávající datum 1.5.2020 do onoho přístroje. „Počkej! Budeš mi moc chybět.“ Zavolám na ni. Otočí se a obejmeme mě: „Ty mě taky, ale už musím.“ Než jsem stihla cokoliv říct, zmizela. Chvilí jsem jen mlčky stála a nechala jsem můj mozek, aby ten přetlak informací zpracoval. Pak jsem se vrátila do průvodu.

Ted' už chápu pohled mých rodičů na dnešní politickou situaci. Nemohu se dočkat až komunisté vypadnou a přestanou sužovat Česko. Nikdy nezapomenu na Šarlotu a úkol jímž mě pověřila. Poprvé jsem otevřela oči a pochopila, jaká jsem byla hloupá ovečka následující rudou hvězdu.

Denisa Železníková, 9. třída

Distanční výuka

Budík mě nebudí,
do školy nespěchám.
Pěkně si poležím,
snídani vynechám.

Distanční výuku
z domova vedeme.
Hodiny spěchají,
počítač zapneme.

Řešíme projekty,
v úkolech resty,
jazyky fyziku,
z matematiky testy.

Pak místo tělocviku
Dám si párek v rohlíku.

Rouška

Od ouška k oušku
nosím i do školy roušku.
Sousedka po mé pravici
sedí už v jiné lavici.

Učitel zkouší - je to bída.
Zdá se, že někdo napovídá!
Z první, druhé či třetí řady?
Pedagog si s tím neví rady.

Někdo tu stále něco mele,
Rouška však kryje pachatele.
Pak přišel na skvělou myšlenku:
„Dám vám lumpové písemku!“

TV pořad UčíTelka

V televizním pořadu UčíTelka,
nějaká paní, asi učitelka
předává nám svoje rozumy,
snad tomu někdo i rozumí.

Někdy však začnu prudit a reptat,
to když se nemůžu na něco zeptat.
Chci zase ve škole v lavici sedět
A ptát se na všechno to, co chci vědět.

Ten program má ale ohromnou výhodu,
když si chci zachovat klídek a pohodu,
nebo mne obsah pořadu donutí,
nic mi nebrání v jeho vypnutí.

Kateřina Minaříková, 9. třída

Pod rouškou tmy, aneb kdo je tam?

Ahoj, jmenuji se Amelie, je mi 21 let a žiji na okraji Portmarnocku v Irsku v malém dvoupatrovém domě. Mám krátké světlé vlasy, zelené oči a hubenou postavu. Ráda se procházím po pláži, která se nachází nedaleko mého domu, nejkrásnější je to zde zejména při západu, či při východu slunce. Mezi mé další koníčky neodlučitelně patří čtení, poslouchání hudby, sledování filmů a samozřejmě můj milovaný Bernský salašnický pes, Milo.

Můj příběh se odehrává jedné letní noci, kdy mě asi ve dvě hodiny ráno probudila rána a podivné zvuky vycházející ze spodního patra. Nejprve jsem byla zmatená a myslela jsem si, že je to jen Milo, ale po chvíli, kdy si mé oči zvykly na měsíční světlo, procházející oknem až do mého pokoje jsem si všimla, že Milo leží v nohách mé postele, tak jak to má ve zvyku, avšak také nespál, zřejmě nás to probudilo oba, protože on byl v pozoru a hleděl směrem ke dveřím z mého pokoje. Byla jsem dost vyděšená, protože, pokud se Milo nepočítá, žiji sama a nikdo další by neměl mít klíče od mého domu, snad jen moji rodiče, kteří však žijí daleko v Celbridge, tudíž není šance, že by ke mně přijeli, takhle ve dvě v noci na návštěvu. Začínala jsem být ještě znepokojenější, protože můj psí přítel, kterého normálně nic nerozhodí, začal hrdečně vrčet, což u něj opravdu není normální.

Najednou však vrčet přestal a nastalo hrobové ticho, a vsadím se, že kdyby tam dole spadnul hřebík na podlahu, uslyším to. Ted' jsem se bála ještě více, protože když je takové ticho v hororech, znamená to ticho před bouří. Nejspíše jsem nebyla daleko pravdě, protože dole jsem zaslechla pomalé, jakoby šouravé kroky a škrábnutí něčeho zjevně ostrého po dřevě. Byla jsem tak vyděšená, že jsem nebyla schopna ani nejmenšího pohybu a málem jsem nemohla ani dýchat, tak moc byly mé plíce stažené strachem a děsem. Mé srdce bilo tak rychle, že jsem myslela, že mi vyskočí z hrudi, Milo, který vycítil můj strach, přešel tak, aby seděl na posteli za mnou a ani se nehnu. Byl připraven mě chránit a zaútočit na kohokoliv, kdo by vešel do místnosti. Báli jsem se oba, to bylo zjevné, ale kdo se půjde podívat dolů, no, asi to bude na mně a Mila nechám tady nahoře, jelikož kdyby tam můj chlupatý přítel vběhnul a náš noční návštěvník by ho zranil, asi bych to nepřežila.

Znáte takové ty sebevrahy, kteří se v hororech vždy jdou podívat, co se děje? Jo, přesně takhle jsem se cítila. Naštěstí mám v každé místnosti schovaný malý nůž, přesně pro případy, jako je tenhle, jen jsem nepočítala s tím, že by se někdy něco takového opravdu stalo. Zanechávajíc svého psího přítele v bezpečí v pokoji, dá-li se to tak nazývat, jsem se celá vyklepaná a totálně vystrašená, s nožem v ruce, vydala pomalými a velmi opatrnými kroky směrem ke schodům, abych sešla do spodního patra a našla onoho nočního narušitele.

Vyklepaná jako ratlík jsem se neslyšně dostala do dolního patra, pod schody jsem se zastavila a zaposlouchala, zda neuslyším jakýkoliv zvuk. K mému překvapení jsem opravdu něco uslyšela, bylo to sotva slyšitelné škrábání, jako když píšete na papír, ale co nejtíšeji jakoby se to, čím píšete ani neodlepovalo od papíru. Přišlo mi, že to jde z obývacího pokoje, ale nikdo tam nebyl, škrábavé zvuky však byly slyšet pořád. Bylo to jakoby těsně vedle vás, ale přitom velmi, velmi daleko. Na chvíli jsem se zastavila, abych se ještě jednou pořádně rozhlédla po obývacím pokoji, zda neuvidím cokoli neobvyklého, nic jsem však opravdu nenašla, a tak jsem se otočila a pokračovala do protější místnosti, již byla koupelna. V koupelně taky nic a nikdo, ale to se dalo čekat, jelikož mi přišlo, že zvuky vycházely spíš z kuchyně, ale radši jsem chtěla pro jistotu zkontrolovat i tu koupelnu, protože jsem nevěděla, co mě ještě překvapí. Když jsem z koupelny vyšla na chodbu, zdálo se mi, že se něco mihlo v obýváku, což mě dost rozhodilo, ale rychle jsem se sebrala a šla se tam podívat. Než jsem překročila práh, radši jsem se podívala všude okolo sebe, ale nikde, nikdo, a tak jsem vešla. Na stolku

ležel nůž, pod kterým byla krvavě rudá růže, málem jsem z toho výjevu dostala infarkt. Rychle jsem se otáčela dokola a snažila se uvidět někoho, nebo něco, co by mi naznačilo, že v místnosti nejsem sama, nakonec jsem opravdu sama byla. Z kuchyně se ozvalo tiché ťuknutí, z čehož jsem málem měla druhý infarkt, teď jen doufám, že Milo neseběhne dolů, nebo někdo z nás, spíš já, neudělám chybu, které bych litovala do konce života. Tato má prosba byla naštěstí vyslyšena a nic se nestalo, díky bohu. Když jsem stála před kuchyní, uvědomila jsem si, že tam nejspíš bude někdo hodně nebezpečný, nebo hodně nečekaný, ale podle té krvavé růže spíš sázím na první možnost. Než jsem tedy vešla, hluboce jsem se nadechla a vydechla.

Po překročení prahu nebylo cesty zpět, to jsem si uvědomila ještě dřív, než bych chtěla, ale stejně, udělat jsem to musela. Uvnitř byla skoro absolutní tma, jen pootevřenými závěsy sem procházelo trochu měsíčního světla, ihned jsem i přes tmu věděla, že v místnosti tentokrát opravdu sama nejsem a znervózněla jsem ještě více, a to jsem si myslela, že už to ani nejde. I přes to, že jsem věděla, že je v místnosti ještě někdo, neměla jsem tušení, kde by se mohl nacházet. Když jsem začala očima procházet celou místnost, nebo vše, co bylo aspoň trošinku vidět, všimnula jsem si něčeho na zemi v pruhu světla, neměla jsem však tu odvahu sehnout se pro to, a tak jsem na to prostě soustředila svou stoprocentní pozornost a po chvilince jsem usoudila, že podle tvaru a barvy to bude okvětní lístek růže, která byla i v obývacím pokoji. Kousek přede mnou se něco, nebo spíš někdo pohnul a já jsem sebrala veškerou svou odvahu a zeptala se: „Kdo je tam? Ukažte se!“ Hlas jsem měla pevný, za což jsem byla ráda, protože děs, který se v mém nitru zmítal, a který ve mně tato situace vyvolávala, nebyl naštěstí slyšet. „Kdopak myslíš, že jsem?“ zeptal se mě posměšně, ale klidně mužský hlas, který mi někoho připomínal a přitom byl neznámý, nedokázala jsem si ho spojit s nikým, koho znám. Nejvíce mě nyní kupodivu deprimoval ten posměšný tón v jeho hlase, ne prostě jsem neřešila to, že je to možná můj vrah a poslední člověk, se kterým mluvím, mě prostě švalo to, že ze mě měl srandu. „Ukaž se a neschovávej se jako srab!“ vyzvala jsem ho poměrně drze, neměla jsem co ztratit, jestli mě opravdu přišel zabít, nebylo úniku. „Nějak si věříš maličká, ale dobrá tedy.“ Odpověděl mi a pohnul se blíže k měsíčnímu světlu, takže jsem na něj měla dobrý výhled, i když jsem mu pořád neviděla do obličeje, aspoň jsem viděla, co dělá. „Proč se mi neukážeš? Chci vidět tvář zřejmě posledního člověka, se kterým mluvím.“ Řekla jsem nejistě a začala jsem si z nervozity kousat ret, je to nehorázný zlozvyk a nemůžu se toho zbavit, prostě když jsem ve stresu, začnu si kousat ret. Ten člověk mě nehorázně děsil, ale hrozně mi někoho připomínal a já jsem nedokázala přijít na to, koho. „Už ti to dochází, nebo pořád nic?“ řekl najednou a pohnul se ještě blíže, takže měsíc skoro osvětloval jeho obličej, žel bohu měl kapuci, věc, které jsem si však všimla skoro hned, bylo něco lesklého v jeho ruce, kterou se marně pokoušel skovat za zády. Jeho hlas se však změnil, řekla bych, že zvážněl a narovnal se v zádech, takže jsem viděla, že je opravdu vysoký, možná o hlavu větší než já, a to nejsem žádný mrňous, měřím něco okolo 173 cm, abyste si nemysleli. Musel mít skoro dva metry beze srandy, jen jsem nevěděla, s kým jeho hlas a výšku spojit, protože znám více takto vysokých lidí, kteří by mi k němu seděli.

„Ukaž mi tvou tvář, nechci už hádat.“ Řekla jsem nakonec po důkladném rozmyšlení, on se však jen uchechtnul, to mu ale dlouho nevydrželo, protože jsem udělala krok dozadu, abych mohla zapnout světla, ovšem dříve, než jsem mohla udělat další krok, zarazil mě jeho hlas. Varoval mě, že jestli se ještě pohnu, byť jen o milimetr, stane se něco hodně, hodně zlého, tak jsem se radši zastavila, nechci žádné problémy. Začala jsem usilovně přemýšlet, kdo by to mohl být, protože tuto větu už jsem od někoho slyšela, ale nedokázala jsem si vybavit od koho, protože to už byla delší doba.

Najednou mi to docvaklo a já se zděšeně podívala jeho směrem, on pochopil, a tak vešel celý do měsíčního světla, sundal si kapuci, křivě se na mě usmál a já si potvrdila onu hrozivou domněnku. „Ty...“ šeptla jsem skoro neslyšně a člověk naproti mně kývnul hlavou a hrozivě se usmál. Otevřel pusou, jako kdyby se chystal něco říct, ale v ten moment jsem se naprosto zmatená probudila ve své posteli kvůli ráně a následným velmi podivným zvukům vycházejícím z dolního patra...

Šárka Kmentová, 9. třída

OSMÁCI, CO NÁM DALA A VZALA CORONAVIROVÁ KRIZE?

Už je to víc jak rok, co celou planetu postihl zákeřný koronavirus. Není to nic veselého, ale dá se s tím žít. Co nám vlastně dal a vzal? Jednou z věcí, kterou nám dal, je určitě to, že jsme se všichni seznámili víc s IT technologií. S počítačem se museli naučit pracovat děti a taky staří učitelé. Určitě to není jednoduchá věc, ale určitě se v tomto všichni časem moc zlepšili.

Dalším velkým plusem je to, že nemusíme brzy vstávat do školy. Občas mám sluchátka na uších, chodím s nimi po domě a chystám si svačinu. Ale stále přitom poslouchám učitele. To se mi moc líbí a to je obrovské plus. Díky koruně a lockdownu jsme taky líp poznali naše okolí. Pořádně jsme poznali taky naši obec.

A co nám vzal? Tak, vzal nám toho hodně. Vzal nám nervy, pohodu a velikou svobodu. Abychom nerozšiřovali koronavirus, nemůžeme se stýkat s kolektivy. To mě mrzí a pořád mě z toho mrazí. Protože s některými kamarády jsem se opravdu dlouho nemohl vidět. Dalším negativem je třeba cestování do světa a i mimo okres. Těšil jsem se na zimní lyžování v Itálii a taky na lyžák se školou a to všechno padlo. Doufám, že se v létě dostaneme k moři.

Zápornou věcí koronakrize je třeba i to, že lidé musí mít zakryté dýchací cesty rouškou. Tak někdy nejde ani poznat, že na mě někdo mluví. A hlavně se dost peněz utratilo na jejich nákup. Nikdy nás nenapadlo, že nebudeme moct chodit do škol a potkávat se s naší nejbližší rodinou. A je tedy ta koronakrize tak hrozná? Podle mě je to něco úplně jiného. Vlastně to se ani nedá tak popsat. Není to nejhorší, dokonce některé věci se díky tomu i zlepšily.

Štěpán Halámek

Všichni si jí už přes rok procházíme. Pojí se s ní hodně nepříjemných situací a každý ji prožívá jinak. Slyšela a viděla jsem hodně pohledů na tuhle koronavirovou pandemii a většina z nich byla záporných. No, není se čemu divit. Ale i přes to, nejsou tu i kladné věci, které nám tenhle stav přinesl?

První bych se zaměřila na záporné stránky, co nám to všechno vzalo a možná i dalo. Když si představím, co by mi pandemie mohla vzít, bude to nejspíš rodina. Naštěstí jsem na covid-19 nikoho neztratila, doufám, že to tak zůstane. Druhou věc už tak moc neprožívám, neboť mi to tak i vyhovuje. Ve zkratce, fyzický kontakt s lidmi. Ať už chození ven s rodiči nebo vídání spolužáků ve škole, ztráta těchto věcí mně moc nevádí, protože se stále můžeme setkávat on-line (s rodiči normálně doma). Samozřejmě každý si jednou za čas potřebuje s lidmi popovídat z očí do očí, ale já to nějak moc nevyhledávám. Když se už bavíme o zůstávání doma, viděla jsem plno lidí, jak si stěžovali na to, že musí nosit roušku a že nesmí moc chodit ven, protože byla karanténa. Osobně je moc nechápu, ano, tahle situace je těžká, ale kdyby někteří z nich, kteří nařízení nechtějí dodržovat, je dodržovat začali, mnoho by se mohlo změnit k lepšímu. Před tím jsem mluvila i o tom, jak nám korona může přinést i záporné věci a jedna z těch věcí je stres. Myslím, že tohle moc vysvětlovat nemusím, každý jsme si tím prošli a rozhodně to není dobrá věc.

Teď se pojďme podívat na kladné věci, které nám pandemie přinesla. Dokážu si představit, že pro někoho je tohle období velice přínosné. Lidé se soustředí na sebe a svůj životní styl, např. si upraví jídelníček nebo začnou cvičit. Ráda bych řekla, že se mě to týká, ale to bohužel nemůžu. Dále se hodně převážně starších lidí naučilo pracovat s počítačem či s jiným podobným zařízením. V roce

2021 by už přece většina měla aspoň trochu umět s počítačem. Poslední věci se bohužel nevztahují na všechny, přitom že by měly. Každý by měl totiž vědět hlavní informace o koronaviru, jak se přenáší, jak se chovat, když covid-19 náhodou dostaneme atd. Samozřejmě to není všechno, ale někdo se prostě nedokáže dostatečně informovat a pak šíří na internetu desinformace. Co se dá dělat.

Můj pohled na to, jestli nám pandemie přinesla víc záporných nebo kladných věcí, je takový, že více toho bylo záporného. Ano, situace mě sice více méně vyhovuje, ale nemůžu zapomenout na ostatní lidi, kteří to mají o hodně horší než já.

Daniela Jarošová

Covid 19 – virus, který změnil svět, všude je zmatek, strach, nejistota. Ale skrývá se za tím vším něco dobrého? Ponaučíme se z toho? Ať už koronavirus vznikl z netopýra nebo úmyslně z továren, natropil hodně škod po celém světě.

Vše začalo v Číně, první nakažený, stovky nakažených, rozneseno ve světě, první úmrtí, lidé byly vystresovaní, báli se, teď jsou podmínky tisíckrát horší. Ale všichni dělají, jakoby se nic nedělo. Vláda neřeší koronavirus, akorát na sebe hází špínu. Lidé porušují nařízení, neberou ohledy na druhé. Dostaneme se z toho vůbec s takovým přístupem? Děti mají málo vzdělání, online výuku už nezvládají, spousta lidí přichází o práci, bydlení, menší platy. Prostě je situace hrozná. Spousta lidí umřeli blízcí, ať už rodina či přátelé. Je zakázané cestování, ne jen v zemích, pomalu i po celém Česku.

I kdyby se lidé ponaučili, neberu koronavirus za pozitivní ani trochu, i když mám pár pozitiv, rozhodně to nepřevyšuje napáchané škody. Například více volného času, ale všechno je zrušeno. Jak volný čas využít? Více si vážíme zdraví. Není to nějak moc pozdě? Více si vážíme pohybu, ale budeme si ho vážit, až tohle skončí? Nebo jen sedneme k počítači a bude to, tak jak to bylo. Na tyhle otázky nemůže přesně odpovědět nikdo. Záleží na každém z nás.

Václav Frybort

COVID-19 nám všem zasáhl na životy, školy, obchody a restaurace se začali zavírat, lidé začali umírat, někteří ztrácet práci, či krachovat. Dokonce někteří už z toho pomalu blázní a začínají dělat paniku.

Začalo to na konci roku 2019 v Číně, prý z netopýra či dalších zvířat, ale kdo ví, jestli to není jen jedna velká lež, a že koronavirus není uměle vytvořený. Od pár případů v jediném městě se pandemie rázem vyklubala do celého světa.

Nikdo nebyl připraven, nikdo nepředpokládal, že se jen tak objeví nemoc, na kterou nejsme zvyklí, která se rychle šíří a je smrtelná. Teď už žijeme s koronavirem rok a pár měsíců, jsme zvyklí na všechny tyto opatření, které kvůli koronaviru nastaly, a na předtím běžný život si pomalu ani nemůžeme vzpomenout.

Ale jako u každého zla, zlé věci jsou v něčem dobré. Můžeme si rozvrhnout den - máme víc času udělat různé věci. Bohužel kvůli opatřením jsme velice limitovaní, ale stále je tady spousta zábavných věcí, které dělat můžeme. Od hraní videoher, čtení, či sledování televize uvnitř, po hraní některých sportů či chodit na procházky venku.

Bohužel, více času nám také některým přineslo zlozvyk - lenost. Čím více času máme, tím víc je všechno pro nás lehčí a začínáme být lenivější. Někteří lidé dokonce stráví celý den díváním se na filmy nebo hraním videoher.

COVID-19 bych celkově zařadil jako zápornou věc, nad kterou když se zamyslím, tak mi nic moc kladné nedala. Ačkoliv za pár věcí díky koronaviru jsem rád, tak jsou to jen maličkosti a zápory to lehce přebyly. Každopádně musíme čekat, a časem se to zlepší.

David Dvouletý

NAŠE VÝTVORY Z DISTANČNÍ VÝUKY

ZLATÁ RYBKA

Ani třetíci během školního roku nezaháleli. Nejprve se bavili o svých maminkách, proč jsou jejich maminky super?

Moje maminka je super ...neboť když dostanu pětku, tak se se mnou jde učit.
... protože se o mě dokáže dobře postarat.
... vše mně dovolí.
... protože vymýšlí různé výlety.
... jelikož s ní je sranda.

A jaké věty nejčastěji říkají?

1. Mám tě ráda.
2. Udělej si úkoly.
3. Uklid' si.
4. Vypni si telefon.
5. Pojd' se učit.

Školní rok pokračoval a na třetíčky čekalo další téma, tentokrát téma pohádkové. Jakou pohádkovou bytostí by se nejraději stali?

Někteří Bobem z knihy Králíci z klobouku, aby měli bratra a bydleli či létali v klobouku, jiní Křemílkem nebo Vochomůrkou, neměli by školu a domácí úkoly, další hodným čarodějem nebo liškou z pohádky, která je chytrá a mrštná, vílou, která umí létat či jinou vílou, která pomáhá zvířátkům, ale také Machem kvůli kouzelnému sluchátku.

A co by si žáci z 3. třídy přáli, kdyby chytili zlatou rybku a splnila jim tři přání?

Mnoho dětí by si přálo mít zdravou rodinu, štěstí, lásku i přátele, ale také se objevilo přání např. bydlet u moře, mít spoustu koní či útulek se zvířaty, umět létat či ovládat jiné nadpřirozené schopnosti, být dospělý, bohatý, ale také vlastnit nové věci a v neposlední řadě zaznělo přání, aby skončila současná epidemie.

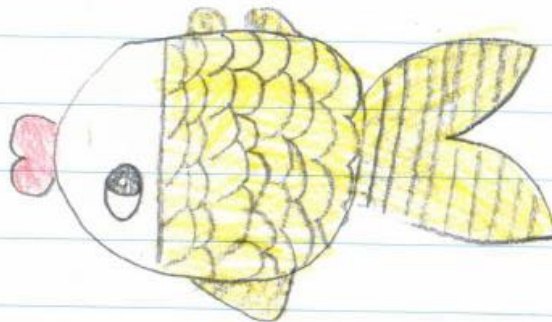
Mgr. Lenka Janíková

Tři přání

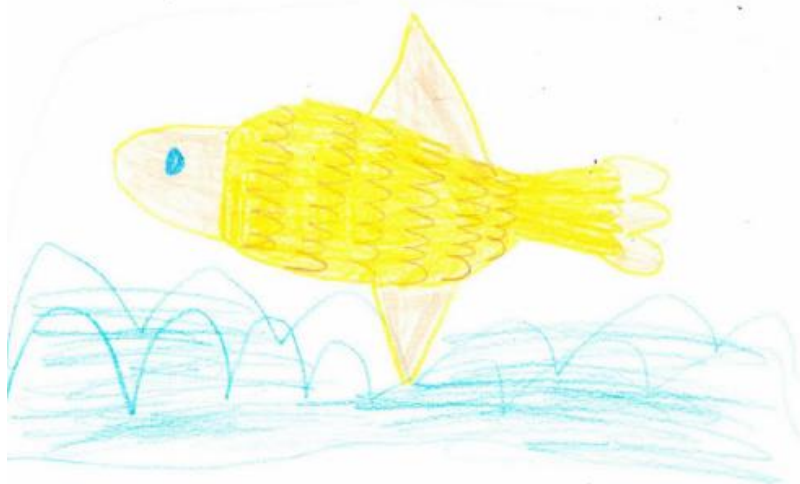
Abych mohla bydlet u moře. A
nebo aby by jsme byly s nejlepší kamarádkou
sistky. A třetí přání je aby byla celá
naše rodina šťastná, zdravá, a aby jim
bylo dobře. ❤️

Kdybych měla stádo rybek
přála bych si peníze, lásku a
přátelství. Bylo by to super.

Ldyž jsem chystala plavat rybkou, tak jsem si
vídla tři přání. První přání bylo, abych byla zdravá,
druhé přání, abych byla šťastná a třetí přání, aby
jsme se měli všichni rádi.

60. VÝROČÍ PRVNÍHO LETU DO VESMÍRU

Byla středa 12. dubna 1961 – 9:07 moskevského času, 7:07 času středoevropského. Kabina s Jurijem Alexejevičem Gagarinem se dostala na oběžnou dráhu. 60. výročí prvního letu člověka do vesmíru si devátáci připomněli v hodinách fyziky.

Anežka Tylšarová

Denis Dědič

Denisa Železníková

Martin Rídl

Karla Šoustková

DĚJEPIS PRAKTICKY

O tom, že se žáci nemusí učit jen letopočty, ale že se lze učit o historii zábavně a prakticky i doma, se přesvědčili naši šestáci a sedmáci. V rámci samostudia dostali za úkol předvést své dovednosti a důvtip v praxi.

Šestáci se vydali strojem času do starověkého Egypta, kde navštívili faraona, pyramidy a dostali se i do domu balzamovačů. Na základě jejich zážitků měli za úkol vyrobit mumii s kanopami, amulety i sarkofágem. Někteří si pomohli panenkou, někteří plyškem a jiní také mladším sourozencem. Na práci si dali skutečně záležet a mumie zabalené do obvazů nebo do toaletních papírů se jim moc povedly.

Sedmáci se v tomto školním roce vydávají po stopách středověkých hradů, rytířů a panovníků. Proto si zkusili vyrobit model rotundy, raně středověké stavby. Někteří využili také čerstvě napadlého sněhu a popustili uzdu fantazii. A jaké by to bylo, kdyby žili první čeští králové v dnešní době a vytvořili si svůj vlastní profil na sociálních sítích? To zjistíte níže.

Věřím, že žákům zadané úkoly alespoň trochu ulehčily těžkou dobu a trable spojené s distanční výukou a pomohly k jejich odreagování. Praktickými úkoly upevnili nabyté znalosti a zároveň se pobavili.

Mgr. Kamila Vajdíková

BYLO NÁS PĚT

V hodinách literatury jsme narazili na téma humoristická literatura. Z ukázek v pracovním sešitě se žákům lépe četl úryvek z knihy *Bylo nás pět* od Karla Poláčka. A právě seriálové zpracování této klasiky se stalo tématem naší projektové výuky v 6. ročníku. Žáci zhlédli alespoň dva díly seriálu, k nimž vytvořili koláž a vybrali si jednu postavu, která je nejvíce a oslovila a tu představili – slovem, obrazem. A tak vznikla tato krásná dílka! Poznáte, o koho se jedná?

Mgr. Michala Zapletalová

UČITELÉ, KDO VLASTNĚ JSTE?

Právě tuto otázku si položili naši devátáci ve slohové a komunikační výchově. Dostali za úkol uspořádat se svými vyučujícími rozhovor.

10 TĚMA

SOBOTA 24.4.2021

TŘESK.CZ PRÁVĚ TEĎ

strana 3

PRAVDA O KATEŘINĚ SEDLÁŘOVÉ! CO NÁM ZNÁMÁ UČITELKA TAJÍ??!

Bc. Kateřina Sedlářová, známá jako učitelka na ZŠ F. Horenského v Boršicích, nám odpověděla na pár otázek ze svého života.

Jaké jsou vaše životní cíle?

Životní cíle? Tak já to vezmu asi od těch nejbližších. Určitě dostudovat vysokou školu a taky se dobře uplatnit v zaměstnání. Myslím si, že když děláte to, co vás baví a naplňuje, tak je to zároveň i váš životní cíl. Potom samozřejmě nějaká rodina, to je takový běžný cíl každého člověka, mít zdravou rodinu a být spokojený.

Jaký typ žáka máte nejraději?

Takového, který není ani moc vlezlý, ale ani bez zájmu. Někteří učitelé si myslí, že každý žák musí být zaujatý pro ten jeho předmět, kdežto mně přijde, že i s žákem, kterého nebaví chemie můžu dobře vycházet.

Co se týče učení, vzala jste si inspiraci od své sestry?

Určitě, stoprocentně. Moje sestra pro mě byla vždycky životní vzor. Ona má to učení tak nějak v krvi, zatímco já jsem se dlouho hledala, a nakonec jsem zjistila, že mě to baví a naplňuje. Kdyby, jste mi ale na základní nebo střední škole řekli, že budu učitelka, tak bych se od toho určitě distancovala a nevěřila bych, že tomu tak bude. Ale ano, inspirovala jsem se i od sestry.

Co vás přivedlo na naši školu?

Tak to bude taky asi ona. A navíc, bych nikdy nechtěla učit třeba v Hradišti, protože školy tam jsou velké s mnoha žáky. Mně se líbí, že

každého žáka znám a něco o něm vím. Na městských školách mi přijde, že tam chybí osobní kontakt.

Co je pro vás nejcennější v životě?

Podle mě je to určitě zdravá rodina, protože když máte ve své blízkosti někoho nemocného, tak to ubírá energii všech okolo. Zdraví je pro mě prostě nejdůležitější, protože je to věc vrtkavá a není samozřejmostí.

Jak zvládáte spojit vyučování a vlastní studium?

To je dobrá otázka, protože mě zrovna čeká zkouškové... Ale musím říct, že za tuto možnost strašně moc děkuji našemu panu řediteli, protože on mi vyšel opravdu moc vstříc. A jak to zvládám? Já vždy říkám, že vysoká je o tom, kolik toho člověk zvládne vydržet. Samozřejmě některé týdny jsou těžší, ale když si to správně zorganizujete tak se to dá zvládnout. A díky pandemii mám všechno z pohodlí domova a nemusím dojíždět.

„DRUHÝ STUPEŇ JSEM MĚLA DVOJKY Z ČEŠTINY, I PŘESTO JSEM TEĎ UČITELKOU ČEŠTINY.“

Kamila Vajdíková. Učitelka českého jazyka a dějepisu, která si svůj první rok, jako učitelka v Boršicích, odučila přes počítač.

Chtěla jste být už od dětství paní učitelkou?
Od dětství asi ne, přišla jsem na to, že chci být učitelkou až na gymnáziu.

Na jaké vysoké škole jste studovala?
Studovala jsem na Masarykově univerzitě, Pedagogické fakultě v Brně.

Jak se vám líbilo na gymnáziu?
Zpětně to byly asi ty nejlepší léta mého života. Na gymnáziu byla obrovská legrace a měli jsme skvělý kolektiv, navíc Gymnázium v Uherském Hradišti, v době, kdy jsem začínala své studium, nabízelo spoustu možností na rozdíl od škol v okolí. Na gymnáziu jsem se dostala i na výměnný pobyt do Turecka, Řecka, v prvním ročníku jsme dokonce jeli do Rakouska na lyžák. Užili jsme si toho spoustu i při mimoškolních aktivitách.

Jaký druhý jazyk jste studovala na gymnázium?
Měla jsem němčinu, na kterou jsem navázala ze základní školy.

Baví vás učit?
Jako učitelka jsem si toho letos moc neužila. Zatím jsem strávila celý rok za počítačem, takže vlastně nevím, jestli mě to baví. Uvidíme, co na to budu říkat za rok.

Splnilo učení vaše očekávání?
Zatím ještě moc ne. V tomto stavu se to ještě moc neprojevalo. Když si představíte vztah žák a učitel, tváří v tvář, rozhodně se to nedá srovnat se vztahem při distanční výuce. S žáky jsem se viděla jen v září, když jsme se poznávali a za jeden měsíc ještě nejde pořádně každého žáka poznat. Pak už jsme se viděli jen přes počítač, osobní kontakt tam opravdu chybí. Takže mluvit o nějakých naplněných očekáváních je asi ještě předčasné.

Kdy myslíte, že bude dokončena nová škola v Boršicích?

Tak škola by měla být dostavena v určitém termínu a myslím si, že to stavební firma musí dodržovat. Předpokládám, že celý příští školní ještě nebude, v tom dalším ale doufám, že se tam alespoň na chvíli podívám. Jsem velmi zvědavá na nové vybavení a zařízení. Na dolní škole jsem vlastně nikdy nebyla ani, když byla škola otevřená.

Jaké jste měla známky na základní škole a jak moc jste se učila?

Na základní škole jsem se trochu učila, ale nebylo to nějaké přehnané učení. Samozřejmě jsem se připravovala do matematiky, a do předmětů jako přírodopis, zeměpis, kde je potřeba si přečíst aspoň dvakrát zápis v sešitě. Paradoxně jsem měla po celý druhý stupeň dvojku z češtiny ve všech pololetích, přesto jsem šla studovat češtinu.

Chtěla jste spíš učit na základní škole nebo na střední?

Určitě jsem chtěla učit na základní škole, střední škola mě moc nelákala, protože tam je to opravdu o náročném učení. Na neodborné předměty, jako dějepis, se nedostává, a ta čeština je jenom příprava na maturitu. Takže jsem chtěla na základku. Navíc na základce je víc exkurzí a výletů, můžete poznat více věcí než na střední škole.

Jak jste si volila předměty, které budete učit?
S dějepisem jsem měla jasno už na základce, protože mě dějepis bavil už od mala. Dějepis bývá častou kombinací s češtinou mnoha učitelů. Ještě jsem zvažovala kombinaci s občanskou výchovou, ale učitel občanské výchovy má mnohem menší uplatnění, kdežto češtinářů je potřeba více.

Nikol Hiklová, Aneta Martináková, Ivana Múčková, Karla Šoustková

BORŠICE NEWS

VOJTĚCH DUDA

Jakou třídu má nejraději?

To je záluďná otázka, otázka na tělo. Po paní učitelce Juráskové jsem dostal osmou třídu ve které jsem třídím. v podstatě nejvíce učím osmou a devátou. Takže kdybych to měl konkrétně říct, vyberu svojí osmou třídu jelikož se navzájem podporujeme. Ale samozřejmě i v deváté třídě se mi učí velmi dobře, za to mají velikou pochvalu.

Co dělá ve volném čase?

Ve volném čase je mou hlavní náplní sport, hraji od mala závodně florbal na celorepublikové úrovni, takže to mi zabírá spoustu volného času. K tomu rekreačně hraju tenis plážový volejbal atd. Taký rád čtu válečnou literaturu, a obnovil jsem svůj dávný koníček a to je rybaření. Takže občas rád zajdu k vodě zrelaxovat.

NASKENUJ QR CODE PRO VÍCE INFORMACÍ!

Co by dělal, kdyby nebyl učitelem?

Chtěl bych se pohybovat nejlépe v nějakém sportovním prostředí. Třeba sportovní trenér nebo manažer.

Chtěl být vždy učitelem? A čím chtěl být

První myšlenkou bylo že bych se stal profesionálním sportovcem, protože od mala sportuji a mám k tomu obrovský vztah. Ale pak jsem to zavrhl protože jsem vždycky chtěl mít nějaké vzdělání. Nakonec mi z toho vyšlo že jsem komunikativní člověk. A učitelství pro mě bylo dobrá volba, předávám vám mladým lidem nějaké vzdělání, nějaké hodnoty.

Kam by se chtěl v životě podívat?

Rád bych se podíval na západní pobřeží USA na Grand Canyon. Už jsem se byl podívat na Azurové pobřeží, na jihu Francie do města Nice a Monako kde se chystali závody formule F1. Byl to pro mě velký zážitek i krásná dovolená. Rád bych se podíval i na Maltu, a do Portugalska. Těch míst je spousta.

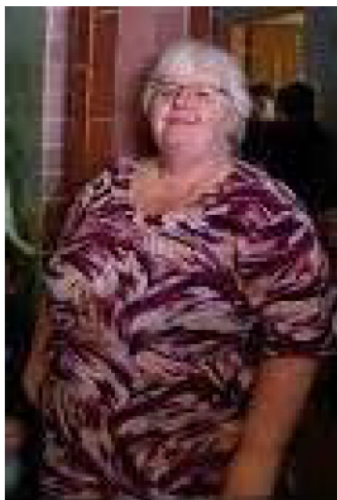
Je nějaký předmět který učí nejraději?

Za mě určitě zeměpis, moje srdcovka. Baví mě to, baví mě zkoumat ten svět z různých pohledů. V tom zeměpise je spousta zajímavostí. A doufám že si v zeměpise vyzkouším ještě spoustu různých aktivit.

Je předmět který by chtěl učit?

Přemýšlím ale myslím že takový předmět není. Možná bych si někdy chtěl zkusit učit občanku. Teď ale nemám nějaký předmět po kterém bych toužil učit.

Představujeme Vám ... paní učitelku Vlčkovou

Přinášíme Vám rozhovor s paní Alenou Vlčkovou, dlouholetou učitelkou matematiky a fyziky na druhém stupni Základní školy Františka Horenského v Boršicích.

Dobrý den, paní učitelko.

Dobrý den.

Na úvod nám dovoluji jednu tradiční otázku - chtěla jste se vždy stát učitelkou? Nebo proč jste se jí vlastně stala?

Už jako malá jsem četla naší kočku, vymýšlela si příklady, hráli jsme si na školu... od malička jsem chtěla být učitelkou a směřovala k tomu.

A proč jste se rozhodla učit právě matematiku?

Protože mě vždy strašně bavila, šla mně a nemusela jsem se učit. Bavila mě čísla.

Jaké byly Vaše další oblíbené předměty?

Kromě matematiky mě bavil i zeměpis.

A byl i nějaký předmět, který jste opravdu neměla ráda?

Dějepis, bytostně jsem nesnášela dějepis.

Byli i Vaši rodiče učitelé?

Ne, nebyli, nikdo mě k tomuto povolání nenasměroval.

Jakou střední školu a kde jste vystudovala?

Bylo to gymnázium v Uherském Hradišti, velmi ráda na ta léta vzpomínám.

Jak dlouho už vyučujete? Pokud to tedy není příliš osobní otázka...

Ne, není - učím od roku 1987, tedy 34 let.

Působila jste i na jiných školách, než tady v Boršicích?

Ano, učila jsem v Traplicích, v Uherském Hradišti na sportovce, ve Starém Městě a pak tady v Boršicích.

A jak dlouho už tedy jste tady u nás?

Už 24 let...

Proč jste se rozhodla učit právě tady?

Hledala jsem místo v okolí Uherského Hradiště a našla jsem ho právě v Boršicích.

Ve které třídě se Vám učí nejlíp?

To tak nejde hodnotit, každá třída má něco.

Co máte na své práci nejradši?

Předávání informací, protože není to vždy jen o té matematice...

Co Vás při hodině dokáže nejvíce naštvat?

Nechuť žáků spolupracovat, ta je hodně demotivující.

Baví Vás opravovat domácí úlohy nebo písemné práce žáků?

Jak kdy...

Co Vás ve škole nejvíce potěší?

Úspěchy mých žáků, ty mi vždy udělají největší radost.

Rozhovor s Mgr. Radimem Zapletalem

Chtěl jste být vždy učitelem?

Vždycky ne, ale hodně jsem o tom uvažoval když, dejme tomu... jsem byl třeba na gymnplu, tak jsem o tom uvažoval a byla to jedna z mála možností, nad čím jsem uvažoval, že bych chtěl být. Takže můžeme říct, že částečně ano a jako úplně učitelem ne.

Jaké školy jste musel vystudovat, abyste se stal učitelem?

Je to se mnou trošku horší, protože já nemám čistě pedagogickou školu, takže já jsem si vystudoval CMTF UP OLOMOUC, předtím jsem měl teda gymnázium, ono by mně to stačilo, ale pak jsem si ještě dodělával angličtinu v Praze. Řekněme rozšiřující studium VUT. Takže teoreticky gympl a vysoká škola, ale neměl jsem zaměření na pedagoga.

Jaký jste byl student?

No a teďka kde?

Tak třeba na základce.

Na základce jsem byl jeden z premiantů, tam se mně dařilo, měl jsem dvojky v podstatě jenom ve výtvarce. Jinak to celkem šlo. Myslím si velice dobře. Na gymplu už jsem se zařadil mezi průměr a měl jsem problém hlavně s chemií a zbytek celkem šel. Vysoká škola byla už úplné kafe, to jsem nějak ušmudlal.

Máte rád svoje povolání a jste s ním spokojen?

Ano, toto opravdu ano. Opravdu bych tu zodpověděl stoprocentní ano a jsem spokojený se svým povoláním. Vidím v tom smysl a rád tu práci dělám.

Jste spokojen se svým šéfem?

Samozřejmě! Proti němu nemůžu říct ani popel. Ano, funguje to všechno, jak to fungovat má. Kdybych se vžil do té role, že bych to měl hodnotit jako nezávislý, ale viděl tu situaci, tak si myslím, že šéf je člověkem na svém místě a zároveň že i my se snažíme být jako dobrými podřízenými.

Myslíte si, že vzdělání je základ života?

No, myslím si, že vzdělání je důležité, ale jak to říkal pan učitel Hapala, kolikrát je lepší být blbým, ale dobrým člověkem než vychytralým hajzlíkem. Takže ano, je důležité, ale záleží i jaký je ten člověk.

Ve které třídě se vám nejlíp učí? V deváté třídě?

Ano, nejlépe v deváté, a osmé, zhruba stejně. I v osmé se mi učí velmi dobře, takže devátá a osmá.

Proč jste si zrovna vybral angličtinu?

Protože na mě zbyla. Chtěl jsem učit dějepis, místo dějepisáře bylo obsazené, takže když jsem byl přijímán do školy, tak jsem byl dotázán, jestli bych to zvládl. Řekl jsem, že s určitým studiem jo. Nakonec jsem to vzal. Řekl bych, že jsem si to nevybral, ale bylo mi to vybráno, protože moje původní vize byla, že bych učil tělocvik, dějepis nebo matiku.

Jak se stavíte k distanční výuce? Vyhovuje vám nebo s tím máte problém?

Distanční výuka mně nevyhovuje, protože mi chybí kontakt face to face.

Je to vše, co vám vadí na distanční výuce?

Tak určitě to, že není možnost reagovat, vidět studenty, mít ten osobní kontakt. Mně ten osobní kontakt strašně chybí. Jinak odučit se to dá, ale základem toho vzdělání by měl být osobní kontakt a osobní přístup. Takže to mně velice chybí. Kontakt, přístup a ta schopnost reagovat na daný problém v distanční výuce chybí.

Jaké máte koníčky? Co děláte ve volném čase?

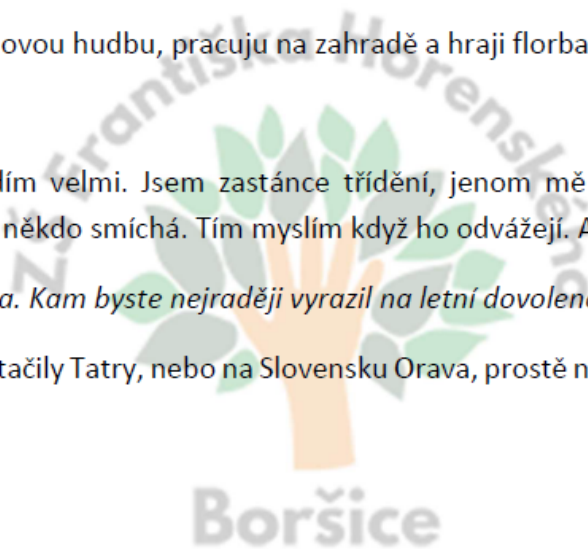
Poslouchám filmovou hudbu, pracuji na zahradě a hraji florbal.

Třídíte odpad?

Ano. Odpad třídím velmi. Jsem zastánce třídění, jenom mě mrzí, že když to roztřídím, tak to někdo smíchá. Tím myslím když ho odvázejí. Ale ano. Třídím.

A poslední otázka. Kam byste nejraději vyrazil na letní dovolenou?

No, tak mně by stačily Tatry, nebo na Slovensku Orava, prostě nějaké takové hory nebo pohoří.

CO JSME LETOS ZAŽILI

T-MOBILE BĚH

Dne 16. září 2020 se celá základní škola Františka Horenského zúčastnila T-Mobile olympijského běhu. V 8:30 startovala první a druhá třída, jejichž trať měřila 300 metrů. Poté třetí, čtvrtá a pátá třída běžela vzdálenost 500 metrů. Žáci druhého stupně zakončili sportovní dopoledne během na 1000 metrů. V letošním ročníku byla vidět obrovská snaha všech zúčastněných. Z každé třídy jsme vyhlásili tři nejrychlejší, kteří byli náležitě oceněni. V nejlepším čase na druhém stupni doběhl žák osmé třídy (4:02). Medaili, diplom a sladkost však obdrželi všichni účastníci, protože není důležité vyhrát ale zúčastnit se.

Mgr. Veronika Sedlářová

JÍZDA ZRUČNOSTI

Tradiční soutěž v tom, komu se nejlépe ovládá, ať už kolo, či koloběžka se uskutečnila v úterý 22.9.2021 v rámci dne bez aut. Žáčci se zapsali třídním učitelům, ve které kategorii by chtěli soutěžit. Postupně se vystřídali všichni soutěžící I. stupně. Nejlépe se umístili:

1. kategorie 1. třída

KOLO..... Matěj Smetánka, Barbora

Petríková, Nela Páleníková

KOLOBĚŽKA.....Tereza Tománková,

Kryštof Gabriel, Max Frýbort

2. kategorie 2. A - 2. B

KOLOLukáš Strýček, Vu Duc Huy,

Mia Sýkorová

KOLOBĚŽKA..... Veronika Krajíčková, Gabriela

Nečasová, Sára Juřicová

3. kategorie 3. třída

KOLO.....Ondřej Pavelka, Jakub Jurčík,

Martin Kec

KOLOBĚŽKA..... Jana Výstupová, Samuel Řeřucha

4. kategorie 4. - 5. třída

KOLOBĚŽKA.....Vladek Danko, Tom Hrobař,

Antonín Vavříník

Věřím, že všichni žáci si den bez aut skvěle užili.

Mgr. Zuzana Kotačková

PO STOPÁCH LOVCŮ MAMUTŮ

Dne 9.10.2020 proběhl v šestých třídách projektový den zaměřený na výuku dějepisu v

praxi. Ráno se žáci společně s třídními učitelkami vydali na pravěkou stezku v Boršicích. Zde plnili různé úkoly, poslouchali výklad a vyzkoušeli si alespoň na chvíli roli pravěkých lovců. Mnozí z nich vám dosvědčí, že vyrobit pravěký oštěp, namlít obilí pomocí kamenů či rozdělát oheň bez sirek nebo zapalovače skutečně není jednoduché. Po dvouhodinové procházce v místech

bývalého osídlení se žáci přesunuli zpět do školy. Zde zhlédli krátký dokument o Věstonické venuši a pokusili se ji také vymodelovat ze samo tvrdnoucí keramiky.

Mgr. Kamila Vajdíková

BOBŘÍK INFORMATIKY

I v letošním roce se na naší škole uskutečnila soutěž Bobřík informatiky, která podporuje u žáků nejen informatické myšlení. Výhodou této soutěže je, že ji žáci a žákyně mohli vyplňovat online z domova. Kategorie Mini se zúčastnili žáci 5. třídy v rámci hodiny informatiky. Největšího počtu bodů dosáhla **Karolína Hiklová (144 bodů)**. V kategorii Benjamin (6. a 7. třída) se nejúspěšnějšími řešitelkami staly žákyně 7. třídy **Tereza Buršová** a **Tereza Pernicová** se shodným počtem **160 bodů**. V kategorii Kadet (8. a 9. třída) se v soutěži nejvíce zadařilo žákyni 9. třídy **Šárce Kmentové** se ziskem **128 bodů**.

Všem vítězkám bych chtěl moc pogratulovat! Také bych chtěl poděkovat všem, kteří se soutěže zúčastnili, a již se těším na příští ročník!

Mgr. Vojtěch Duda

MIKULÁŠ

Stejně jako každý rok tak i letos naši školu navštívil svatý Mikuláš – měl to letos náročnější, neboť musel děti obcházet i s rouškou a navíc stihnout během dopoledne 4 budovy – horní školu, kaplanku, klubovnu šachistů a M+M elektro. Žáci 9. třídy si připravili krásné kostýmy a navštívili třídy prvního a druhého stupně. Mikuláš pochválil žáky, kteří byli tento rok hodní a pilně se připravovali do školy. Zlobiváky postrašili čerti a některé z nich dokonce vzali k sobě do pytle. Mikuláš se za ně přimluvil a za písničku či básničku hříšníky pustil. Každý žák pak dostal za odměnu od andílků balíček plný sladkostí. Nakonec se všichni s Mikulášem rozloučili a někteří slíbili, že se do příštího roku polepší.

Marie Mrvová

SOUTĚŽ RYCHLÉ Kladívko

V předvánočním týdnu jsme si s žáky 9. třídy zpestřili výuku pracovní výchovy. Jednalo se o soutěž zručnosti v zatloukání hřebíků. Soutěžilo se ve 2 disciplínách: 2 hřebíky na čas a počet hřebíků za 40 sekund. V kategorii dívek skončila na "bronzovém" 3. místě **Karla Šoustková**, 2. místo obsadila **Aneta Martináková** a soutěž opanovala **Ivana Múčková**! Mezi kluky bral bronzovou medaili za 3. místo **Jakub Gajdoš**, stříbro za 2. místo si odnesl **Duc Vu Minh (Kevin)** a suverénním výkonem soutěž ovládl **Jan Gabriel**!

Mgr. Vojtěch Duda

DĚJEPISNÁ OLYMPIÁDA

Dne 19. ledna 2021 proběhlo okresní kolo Dějepisné olympiády, tentokrát ovšem z důvodu pandemie C-19 netradiční online písemnou formou. Dějepisná olympiáda probíhá tradičně ve čtyřech kolech, v kole školním, okresním, krajském a celostátním, a v letošním roce je zaměřena na dějiny barokní doby. Úspěšnému řešiteli by tedy neměla uniknout slavná jména Jana Amose Komenského, Matyáše Bernarda Brauna či pátera Koniáše. Úspěšný řešitel by měl být také obeznámen s bitvou na Bílé Hoře, životem barokního člověka či s barokní architekturou. Oprášení a nové nabytí znalostí jistě není pro mladé historiky jednoduché.

Naši školu v okresním kole reprezentoval vítěz školního kola **Tadeáš Rada z 9. ročníku**. Z celkového počtu 32 zúčastněných se umístil na krásném **7. místě** a postoupil tak do krajského kola, které proběhlo 17. března. Tadeášovi jsme drželi palce a podařilo se mu umístit na krásném 33. místě ze 49 účastníků.

Mgr. Kamila Vajdíková

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

Během týdne jarních prázdnin (8.-14.3.2021) plnili žáci druhého stupně úkoly, které prověřily nejen jejich sečtělou, ale především kreativitu a schopnost poradit si v různých situacích. Úkoly prověřily mnohé dovednosti - výtvarné nadání, estetické vnímání, pravopisné i literární znalosti, technické smýšlení při provádění stavby i jejich vyjadřování a schopnost komunikovat. I z odezvy žáků je patrné, že je prázdninová soutěž bavila, a že se mnohdy nemohli dočkat dalšího úkolu.

Každý účastník obdržel slibovanou jedničku za aktivitu a nejlépe umístění získali také, jako správní knihomolové, knihu. Hodnocení jednotlivých úkolů bylo skutečně obtížné, protože malá dílka byla originální a velmi nápaditá. Nejlépe se umístili:

1. místo Šárka Kmentová, 9. třída
2. místo Terka Pernicová, 7. třída
3. místo Tadeáš Rada, 9. třída

Mgr. Kamila Vajdíková

SLOVÁCKÉ DIVADLO V 1. TŘÍDĚ

Předvelikonoční čas si prvňáčci v distanční výuce krátili nejen vyprávěním o Velikonocích, ale i povídáním o loutkách jako hereckých postavách v příběhu. Odsud přešli na živé herce. Herci ze Slovákého divadla Anička Pospíchalová a Martin Vrtáček se s prvňáčky spojili prostřednictvím ZOOM a přiblížili jim hereckou profesi. Děti se seznámily nejen s hrou Lucerna, ale také s pohádkou Anička a bylinkové kouzlo.

Mgr. Zuzana Kotačková

VELIKONOČNÍ EASTER EGG HUNT U TŘEŤÁKŮ

Ani distanční výuka nám nezabránila zpestřit si angličtinu tradičním anglosaským velikonočním zvykem zvaným *Easter egg hunt*. S tímto zvykem se lze setkat v anglicky mluvících zemích a spočívá v hledání ukrytých malovaných velikonočních vajíček. Naši třetáčky měli vajíčka schovaná na farní zahradě. Jejich úkolem bylo zahradu navštívit a vyzkoušet si tak *Easter egg hunt* na vlastní kůži.

A jak přesně vypadal náš *Easter egg hunt*? U vstupu na farní zahradu třetáčky vítala cedulka, která je nasměrovala k místu, kde mohli vajíčka hledat. V rámci anglického jazyka byl v každém nalezeném vajíčku ukrytý úkol zaměřený na opakování anglických slovíček, písní či gramatiky. Žáčci se tak mohli sami přesvědčit, co všechno se jim podařilo od září naučit a mně, jejich učitelce, byly odměnou fotky z průběhu hledání či fotky správně splněných úkolů.

Bc. Barbora Říhová

GEOCACHING

Distanční výuku chtěl žákům zpříjemnit snad každý učitel. Pro žáky 8. a 9. třídy byl připraven speciální úkol propojující přírodní vědy nazvaný jednoduše – Geocaching inspirovaný známou turistickou a sportovní hrou, která spočívá v použití navigačního polohovacího systému při hledání skryté schránky. Ve skrytých schránkách, které žáci hledali pomocí QR kódů, čekaly na žáky úkoly prověřující jejich znalosti, např. poznat vědce podle jeho portréту, nebo správně určit druh stromu.

Účast na této aktivitě byla dobrovolná, ale byla oceněna jedničkou a na nejlepší čekala také zvláštní odměna. Žáci jednotlivá stanoviště procházeli s kamarády nebo spolužáky. Museli přemýšlet a zároveň si také trochu zasportovali, neboť povolený pohyb mezi jednotlivými „keškami“ byl povolen pouze pěšky nebo na kole.

„Bavilo mě to, byla to sranda. Panu řediteli se to moc povedlo a myslím, že jsme si to všichni užili. Sice jsem nevyhrál, ale jsem rád, že jsem se zúčastnil,“ zhodnotil celou akci Václav Frýbort.

Mgr. Tomáš Kordula

BIOLOGICKÁ OLYMPIÁDA

Jak se již stalo na naší škole tradicí i letos proběhlo školní kolo biologické olympiády. Tento, již 55. ročník se ovšem účastníci i organizátoři museli vyrovnat s úskalím „doby covidové“. A tak se školní kolo konalo 25.3.2021 v online prostředí. Soutěžilo se ve dvou předepsaných kategoriích. Kategorie D patřila mladším žákům z 6. a 7. třídy, kterou vyhrála **Adéla Janíková** z 6. A, a kategorie C byla určena pro žáky z 8. a 9. třídy, kde se nejlépe umístil **Tadeáš Rada** z 9. třídy.

Každý rok mívá biologická olympiáda své unikátní téma, nicméně pro letošní „provizorní“ ročník bylo téma stejné jako v loňském roce a to „*Těžký život ve vodě*“ pro obě kategorie. Do školního kola se přihlásilo 9 žáků. Na mladé přírodovědce čekal nejprve vědomostní test a poté poznávačka 30 vybraných zástupců z naší pestré fauny a flóry. Poslední výzvou zůstal praktický úkol, který žáci hravě zvládli i v domácím prostředí. Zde si opět ověřili, jak je voda důležitá a jaké rozličné vlastnosti v sobě ukrývá. Ještě jednou bych chtěla všem účastníkům poděkovat za jejich účast a pogratulovat vítězům. Do příštích ročníků nezbyvá než věřit, že se tato krásná přírodovědná soutěž uskuteční ve svých přirozených podmínkách.

Na závěr bych si dovolila krátký citát francouzského spisovatele Jeana Galberta de Campristona: „*Příroda dala člověku rozum, aby se jí bránil, a srdce, aby se jí neubránil.*“

Bc. Kateřina Sedlářová

VČELÍ DEN

Ve čtvrtek 13. května jsme ve 2. třídách díky projektu Šablony III. a příznivé situaci ve škole konečně mohli uskutečnit projektový den o včelách. Během celého dopoledne jsme se seznamovali se životem včel, tvořili ze včelího vosku, řešili včelí sudoku i puzzle a v bludišti hledali včelkám cestu. Z papíru a různého materiálu jsme vyráběli včeličky.

Největším zážitkem ale bylo setkání s panem Gabrielem, který se včelařství věnuje již mnoho let a koníček se mu stal povoláním. Přinesl nám ukázat živé včelky i s královnou a trubci ve skleněném úle. Trubce jsme si mohli vzít na ruku, protože nemají žihadla, tudíž nám nemohli ublížit. Prohlédli jsme si pomůcky, které včelaři používají i část dřevěného úlu s rámečky s voskem. Díky poutavému vyprávění o životě včel, jejich rolích v úle a jak jsou pro nás užitečné, jsme se dověděli spoustu nových informací. K tomu nám pan Gabriel přinesl na ochutnání lesní med a ještě nám dal plástve vosku na tvoření. Za všechno mu moc děkujeme.

Po jeho návštěvě jsme se pustili do plnění úkolů, které se týkají života včel. Pracovali jsme s textem, vyhledávali a řešili tajenku, podle obrázků poznávali jednotlivé role, které včelky v úle mají. Všechno jsme si zaznamenávali do svých projektů, které jsme zpracovávali ve skupinkách. Za splnění úkoly jsme získávali body - včelky, které jsme si lepili do svých papírových úlů. A když jsme měli napsat, co se nám na projektu nejvíce líbilo, tak to bylo velmi obtížné, protože mnohým se líbilo všechno. Paní učitelky nakonec vše spočítaly a vyhodnotily. Obdrželi jsme sladké odměny a pamětní listy. Žákům i učitelkám se projekt moc líbil a už se těšíme na další projektové vyučování!

Mgr. Lenka Daničková, Mgr. Ivana Uhlířová

PASOVÁNÍ NA ČTENÁŘE

Máme nové čtenáře - po ročním tréninku nejen ve škole, ale i na pravidelné online výuce, byli naši prvňáčci při příležitosti dne dětí pasování na čtenáře. Pan král, pážata, ale i černá paní přišli mezi nás a pasovali novou družinu čtenářů. Všichni získali placku čtenáře, knihu, záložky, ale hlavně průkazku do knihovny na své čtenářské jméno. Krásné prostředí kaplanky, sluníčko a krásný výhled na Boršice doprovázel výbornou atmosféru spousty diváků.

Mgr. Zuzana Kotačková

BORŠICE V POHYBU

Abychom se kvůli zrušenému tělocviku trochu rozhýbali, přišli naši tělocvikáři s nápadem na soutěž, která dostala název Boršice v pohybu. Po Boršicích a blízkém okolí bylo rozmístěno 20 stanovišť, které měli žáci najít podle fotografií pořízených učiteli na daném místě. Každé stanoviště mělo také svůj speciální úkol (např. udělat 20 dřepů, vydržet v holubičce, přeskočit přes most), který měli žáci také v rámci tělesné výchovy splnit. Za každou pořízenou fotografii sebe na stanovišti s cedulí žáci získali body, které byly následně kvůli férovosti převedeny na procenta. Nejvíce fotografií pořídily tyto třídy:

1. MÍSTO – 6.A TŘÍDA
2. MÍSTO – 1. TŘÍDA
3. MÍSTO – 7. TŘÍDA

Tyto tři nejúspěšnější třídy se mohly těšit na nevšední sportovní odměnu během Sportovního dne školy v podobě zorb fotbalu. Třídy na 4. až 11. místě však nemusely věšet hlavu. Byl pro ně připraven třídní bowling v hospůdce na Haldě.

Mgr. Veronika Sedlářová, Mgr. Vojtěch Duda

PŘÍRODOVĚDNÁ PROCHÁZKA 9. TŘÍDY

Na 10. června 2021 jsme si společně s žáky 9. třídy naplánovali přírodovědnou vycházku spojenou s pozorováním fauny a flóry několika různých ekosystémů v okolí Boršic. Naše putování jsme započali u Dlouhé řeky, kde se žáci seznámili s jednotlivými druhy, které žijí u vody. Kromě

tradičních stromů a rostlin, které rostou v blízkosti řeky, nás zaujalo velké množství obojživelníků, ptáků a také savců včetně bobra evropského. Pod přehradou jsme se plynule přesunuli na louky, které nám nabídly nepřehledné množství kvetoucích bylin (vlčí máky, chrastavce, zvonky, kozí brady, kopretiny aj.). Další zastávkou byl přílehlý smíšený les. Naše pozorování jsme zaměřili hlavně na odlišnosti běžných listnatých i jehličnatých dřevin (buku, dubu, habru, lísky, javoru, smrku, jedle, borovice a modřínu). Narazili jsme i na našeho největšího zástupce brouků - roháče obecného. Celé putování jsme uzavřeli pozorování částečného zatmění Slunce, které připadlo zrovna na tento den a také zasloužené občerstvení během opékání špekáčků. Věřím, že každý z účastníků si odnesl kromě nových vědomostí i pocit z příjemně prožitého dopoledne.

Mgr. Tomáš Kordula

CHVILKA K ODDECHU A ZÁBAVĚ

1. Ryba, která se kupuje na Vánoce?
2. Jak se říká udici?
3. Co se dává na háček?
4. Do čeho se nabírá ryba?
5. Ryba podobná Kaprovi?
6. Jak se říká věci, na kterou se navíjí vlasec?
7. Co se používá při zakrmování?
8. Co je namotané na navijáku?

1. _ _ _ _ _
2. _ _ _ _ _
3. _ _ _ _ _
4. _ _ _ _ _
5. _ _ _ _ _
6. _ _ _ _ _
7. _ _ _ _ _
8. _ _ _ _ _

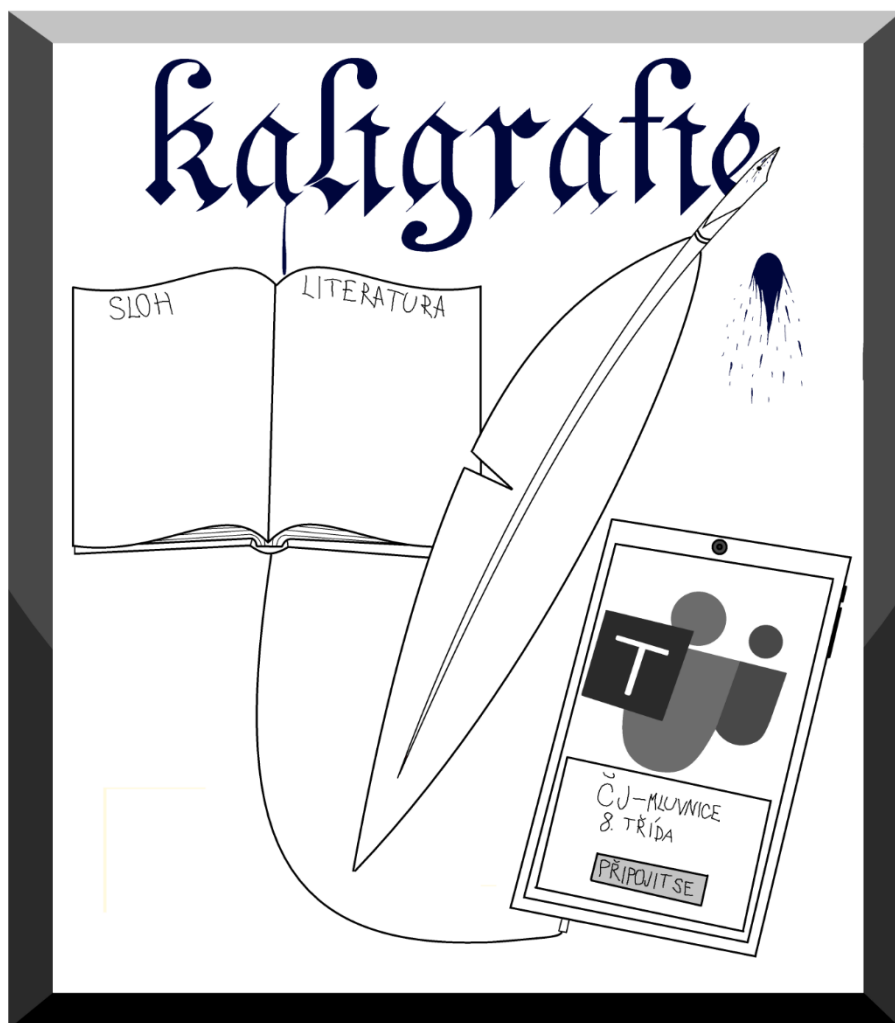
Největší sladkovodní ryba je _ _ _ _ _.

Vtipy o rybách:

1. Na lavičce u jezera sedí dvě starší dámy. „Už jste slyšela, že tu v sobotu mají rybáři závody?“ ptá se jedna. „Ale to se jim bude s těmi pruty špatně utíkat, ne?“
2. Rodina se vypravuje na dovolenou. Manželka hlásí: „Auto je naloženo, ale nyní kvůli tvému rybářskému harampádí není ve voze místo pro děti.“ Manžel jen ustaraně pokývá hlavou. „Nechala si jim doma dost jídla?“
3. Děda vytáhl z vody tříkilovou štiky. Okamžitě se seběhli jeho přátelé a začali úlovky obdivovat. Stařík se pyšně nadmul a povídá: „Jo, hoši, a to už je druhá.“ „Od rána?“ obdivně to zahučí davem. Šťastný rybář na to: „Ne, od třiačtyřicátého.“

Štěpán Halámek, Tomáš Vaculík, 8. třída

OMALOVÁNKA

Katka Andrášková, 8. třída

POJĎME VAŘIT SE SEDMÁKY!

KOBLIHY

Těsto: 1 kg hl. mouky, 80 g cukru moučka, 100 g másla, 6 až 8 žloutků, 4 pol. Lžíce rumu, 60 g droždí, 500 ml mléka, citronová kůra, káv. lžička soli, asi 750 g tuku na smažení.

(Jestli chcete u některých) Pěna: 3 bílky, tři káv. lžičky cukru krystal, podle chuti 2-3 lžíce marmelády

Náplň: Marmeláda

Postup: U koblih záleží na tom, aby vše mělo stejnou teplotu. Proto si vše připravíme několik hodin předem do teplé místnosti (prkénka, ubrousky, misky, vál, atd.).

Do hrníčku nalejeme 100 ml vlažného mléka, přidáme lžičku cukru a rozdrobíme droždí – za 5 minut nám nabyde a máme kvásek. Máslo utřeme s cukrem a se žloutky, a postupně přidáváme mouku, rum, kvásek, sůl, citronovou kůru a zbytek mléka. Vypracujeme vláčné těsto, až se na něm tvoří puchýřky (cca 20 minut). Povrch poprášíme moukou, přikryjeme utěrkou a necháme kynout. Po vykynutí těsto vyklopíme na pomoučený vál a rozválíme na placku asi 1 cm silnou. Vykrájíme kolečka, která dáme na prkýnka, přikryjeme ubrouskem a necháme opět kynout, po 5 minutách otočíme a necháme nakynout z druhé strany. Koblihy smažíme v tuku 2 minuty pod pokličkou, poté je obrátíme a dosmažíme nepřikryté. Po vychladnutí naplníme marmeládou (pomocí plnítky). Nakonec můžeme

Náplň: Marmeláda

ozdobit pěnou (do misky dáme bílky, zrnko soli, ušleháme sníh a podle chuti dosladíme cukrem a marmeládou)

Z 1 kg mouky uděláme asi 55 koblih. Dobrou chuť.

Martina Holomčíková, 7. třída

ŠNECI

K akcím patří vůně šneků, nemyslím šneky jako zvířata, ale šneky jako jídlo. Zkuste si letos udělat šneky, můžete jen tak nebo na nějakou událost či akci. Jejich příprava je velmi jednoduchá!

BUDEME POTŘEBOVAT:

Listové těsto,

Kečup,

Jakýkoli salám a sýr – (je to na vás),

Hladkou mouku,

(pizza koření) nemusí tam být

POSTUP: Nejprve si předehřejeme troubu na 190 stupňů. Pak vezmeme hladkou mouku a pod Listové těsto trochu posypeme, aby se těsto nepřilepilo. Pak těsto rozválíme. Až máme těsto rozválené tak si vezmeme kečup a na těsto štětec a rozetřeme kečup po celém Listovém těstu. Pak jak máme rozetřené, tak si vezmeme pizza koření a posypeme (není nutné to pizza koření, ale kdo chce tak trochu a ne celé to balení jen jednu nebo dvě špetky). Pak si vezmeme Salám a ten dáme na okraj

těsta. Jak máme daný salám na těstě, tak si vezmeme sýr, který dáme doprostřed. Pak jak to budeme mít tak z jedné strany začneme těsto motat a vznikne váleček. Jak máme ve válečku, tak to nožem přerežeme na malé válečky, až to budeme mít tak přeneseme na plech. Na plech dejte pečicí papír. Pak rozbijeme jedno vajíčko do hrníčku, pak si vezmeme vidličku a rozšleháme, až bude rozšlehané tak si vezmeme na těsto štětec a potřeme. Pak dáme do trouby a budeme péct do zlatova. Jak je to už upečené tak vytáhneme z trouby a chvíli počkáme. Pak jak chvíli počkáme tak to přeneseme na talířek a můžeme podávat. DOBROU CHUŤ!

Kateřina Kempová, 7. třída

PATRONÁT

Před pěti lety se naše škola rozhodla v rámci podpory rozvoje vztahů mezi žáky vyzkoušet nezvyklou akci – celoroční patronát pátáků nad první třídou. Tenkrát byli v roli prvňáčků současní patroni – pátáci. Pět let uteklo jako voda a v letošním roce dělali patronát s 1. třídou právě oni.

Tento projekt se skládal z různých akcí a aktivit, které jsme společně s prvňáčky podnikli. Přestože nám nebylo umožněno setkávat se pravidelně, snažili jsme se vídat a poznávat se. První naší akcí bylo Vítání prvňáků 1. školní den a předání klíčenky s obrázkovým klíčem. Jako druhou akci jsme ještě v září zvolili vycházku na Smrad'avku. Další společnou aktivitou byla podzimní výzdoba dýní. Během distanční výuky napsali pátáci prvňáčkům alespoň povzbudivé dopisy. V květnu jsme měli společné setkání před Pasováním na čtenáře, kde nám prváci ukázali, jak už umí číst. Za odměnu dostali od svých patronů vlastnoručně vyrobené knížky o zvířatech nebo s hádankami či vtipy.

Závěrečná patronátní akce proběhla na Haldě. Prváčci plnili zvířátkové úkoly, které si pro ně jejich patroni přichystali. Za odměnu si pak všichni zasloužili zmrzlinu. Prváčci poté pátákům předali vyrobené náramky přátelství. Společně všichni žáci prožili pěkné chvíle, na které budou rádi vzpomínat.

Mgr. Lenka Vavrušová

DEVÍTKA SE LOUČÍ

Každého to jednou čeká. Každý se musí se svojí milovanou základkou rozloučit. Níže si přečtěte jejich vzkazy. Uvádíme i přehled středních škol.

Marek Bilík: SŠPHZ UH obor elektrotechnika

Michal Bilík: SŠPHZ UH obor elektrotechnika

Martin Čechmánek: SŠPHZ UH obor elektrotechnika

Denis Dědič: Gymnázium UH

Duc Vu Minh: SŠPHZ UH obor elektrotechnika

Jan Gabriel: Mesit obor mechanik elektrotechnik

Gajdoš Jakub: SŠPHZ UH obor elektrotechnika

Nikol Hiklová: UMPRUM UH obor užitá malba

Kateřina Kecová: Církevní střední škola pedagogická Bojkovice

Šárka Kmentová: Gymnázium UH

Matouš Košut: SŠPHZ UH obor elektrotechnika

Sabina Kroupová: SPŠ OA Uherský Brod obor sociální činnost

Aneta Martináková: Stojanovo gymnázium Velehrad

Ivana Múčková: Stojanovo gymnázium Velehrad

Tadeáš Rada: Gymnázium UH

Martin Rídl: SOŠ a Gymnázium Staré Město obor truhlář

Karla Šoustková: OA UH

Natálie Šumšalová: SOŠ ochrany osob a majetku

Anežka Tylšarová: Církevní střední škola pedagogická Bojkovice

Ondřej Vajdík: SŠPHZ UH obor elektrotechnika

Denisa Železníková: Tauferova střední odborná škola veterinární

Spadla mi brada
z toho, kolik jsem se
toho naučil. Díky!

SBOHEM.

I když jste nám někdy
dávali opravdu strašné
známky, tak vám budete
chybět. Nebojte, občas
si na vás vzpomenem!

Nebýt vás, neměla bych tolik
jedniček... (... a pětěk).

Moc jsme si to s vámi užili,
někdy to bylo náročné, ale furt
to bylo dobré. 😊

Doufám, že jednoho dne dojdete o
půlnoci zazvonit na náš zvonek,
abych vám mohla říct
vyjmenovaná slova i s násobilkou
jak bičem mrská.

Budete nám chybět.